446(a)

சந்தா ரூ. 1—8—0. ஸ்ரீ: Regd. No. M. 3343.

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி

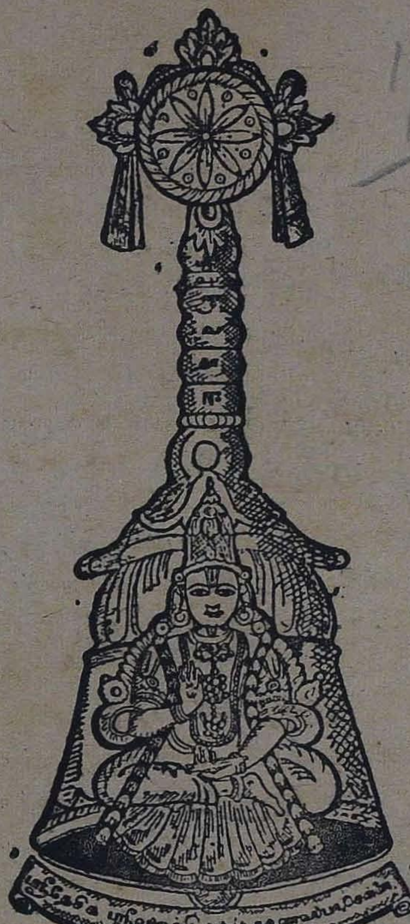

ஸம்பாதகர்— பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

போஷகர் வருஷ சந்தா ரூ. 5—0—0

ஸம்புடம் 4 — ஸஞ்சிகை 11.

ஆஜீவ சந்தாதாரர் ரூ 50—0—0.

ஸம்ரக்ஷிணீ

(மாதப் பத்திரிகை.)

விஷு ௵] 1941௵ நவம்பர்௴ [கார்த்திகை௴

S. No............ சந்தா தெ............

Sri,

SRI SAMRAKSHINI OFFICE, L. CONJEEVERAM.

ஸ்ரீ:

விஷய அட்டவணை.

1. கலியனுரை, (ஸ்ரீ தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்) 73—75
2. அனுசோசன பத்ரிகா, (ஸ்ரீ தோட்டாலம் வேதாந்த சிரோமணி வேணுகோபாலாசாரியர்) 76
3. அண்ணா குதிரில் இல்லை, (திருமலை சங்கபுரம் வேதாந்த தேசிக தாதாசாரியர்) 76
4. தயாஸ்வரூப விமர்சநம், (மதுராந்தகம் ஸ்ரீ தி. ஈ. வீரராகவசாரியர், திருவாதி) 77—80
5. ஸ்ரீ காஞ்சியில் கலஹம், (ஸம்பாதகர்) 80
6. ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி, (ஸ்ரீ S. T. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், M. A. கல்யாணபுரம்) 81—84
7. ஸ்ரீ யாதவாப்யுதயம், (ஸ்ரீ A. V. கோபாலாசாரியர், மதத்ரய பண்டிதர், திருச்சி) 123-130
8. ஸ்ரீ ந்யாயபரிசுத்தி, (மதுராந்தகம் வித்வான் ஸ்ரீ தி. ஈ. வீரராகவாசாரியர், திருவாதி) 93-100

அறிவிப்பு

நம் ஸம்ரக்ஷிணிக்கி வ்யாஸமனுப்புகிறவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகங்களையோ வாக்யங்களையோ க்ரந்தக்ஷரத்திலெழுதி யனுப்பவேண்டும். ஸம்ரக்ஷிணியின் சந்தாப்பணமனுப்புகிறவர்கள் போஸ்டல் ஆர்டராகவோ செக்காகவோ அனுப்பாமல் மணியார்டர் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ யாதவாப்யுதயம் 15-வது ஸர்க்கம் 122/பக்கத்துக்குமேல் கடிதம் விலை கடுமையாக இருப்பதால் ரப்பேபரில் வெளிவருகின்றது. சென்ற ஸம்ரக்ஷிணியில் ப்ரசுரித்து இருக்கும் சந்தாபாக்கியை அவ்அவ்வூரில் இருக்கும் ஆஸ்திகர்கள் வஸூலித்து அனுப்புவது அத்யந்தம் அனுகூலமாகும். கல்க்கத்தாவிலிருந்து. ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வாத்யார் D. வேதாந்தாசாரியஸ்வாமி அங்குள்ள சந்தாபாக்கிகளை நம்முடைய ப்ரார்த்தனை அன்றியில் தாமாகவே வஸூலித்து அனுப்பி இருக்கிறார். இப்படி மற்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவடிகள் உதவினால் நம் ஸம்ரக்ஷிணீ தளர் நடைவிட்டு வேகமாக வெளிவரும். வரும் டிஸம்பர்மீ 15உக்குள் பாக்கிப் பணமனுப்பாதவர்களுக்கு வரும் ஸஞ்சிகைகள் V. P.யில் வரும். திருப்பாமல் பெற்றுக்கொள்வது தார்மிகரின் பொருப்பாகும். (ஸம்—கர்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

"ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ"

(ஓர் மாதப் பத்திரிகை.)

ஜீவநம் ஜகதாம் ஜீயாத் நிச்சய்யவமதஸ்ரவஹம் ।
ஸ்வதந்த்ரம் ஸர்வதந்த்ரேஷு வேங்கடேஶாஹ்வயம் மஹ: ॥

ஸம்புடம்	விஷு வருஷம்	ஸஞ்சிகை
4	கார்த்திகை.	11.

கலியனுரை.

திருமங்கை கேள்வனைச் செந்தமிழ் கொண்டுபாடிய ஆழ்வார்களுள் அவதாரக் கிரமத்தில் கடைசியிலுள்ளவர் திருமங்கையாழ்வார். அம்மங்கை மன்னன் (எம்பெருமான்) நிற்க அவனை நமக்குத் தந்துதவிய இம்மங்கை மன்னனே (ஆழ்வாரே) நமக்குச் சால இனியார்கிருர். இதற்குக் காரணம் இவருடைய அழகிய அருளிச் செயல்கள். "செந்திறத் தமிழோசை" யென வர்ணிக்கப்பெற்ற எம்பெருமானைக் காண அவா வுற்றவர்கள் இவ்வாழ்வாரின் செந்திறத் தமிழோசையை முதலில் கேட்க வேண்டும். எம்பெருமானிடத்து ஆசையில்லாதவர்களுக்கு அவ்வாசையை யூட்டுவனவும் ஆசையுடையோர்க்கு அவ்வாசையை வளர்ப்பனவும் இவரது திருமொழி முதலிய ஆறுப்ரபந்தங்களே. நாலாயிரமும் திருமொழியாயிருக்க இவரருளியதே அஸாதாரணத் திருமொழியாயிற்று. திருவிளங்கும் மொழி இவரருள்மொழியாதலால் திருவின் கேள்வனுக்கேற்ற திருமொழியாயிற்று இவர் அருளிச் செயல். திருவென்ருல் பெரிய பிராட்டியாரைச் சொல்லும். "திருவுரையாய்த் தாம் பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்". என்ற திருச்சின்ன மாலை வாக்கியத்

தால் ஸ்வாமி தேசிகன் பெரிய பிருட்டியாரை வாக்காகவும், பெருமானை அதன் பொருளாகவும் வர்ணித்திருக்கிறார். திரு, வாக்கு; பெருமாள், அர்த்தம். திரு, வாசகம்; பெருமாள், வாச்யம். ஆகவே சப்தமென்பது திரு, கலியனருளிச் செயலில் சப்தஸ்வாரஸ்யம் அதிகம். நம்மாழ்வாரருளிச் செயலில் அர்த்தஸ்வாரஸ்யம் அதிகம். இரண்டினு மிரண்டு முண்டென்றாலும் முக்கியமாக இருப்பது திருமொழியினோசையும் திருவாய்மொழியின் ஆசையும். அவ்வாழ்வார்கள் வ்யவ்ஹாரங்கொண்டே இதன் உண்மையை உணரலாம். "குருகூர்வண் சடகோபன் தெருள் கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிர" மென்பர் நம்மாழ்வார். "கலிகன்றி ஒலி செய்த இன்பப் பாடல்" என்பர் மங்கை மன்னன். விட்டு சித்தர் விரித்துரைத்ததமிழும், கோதைவாய்த் தமிழும், குலசேகரன் சொன்ன நற்றமிழும். குருகூர் சடகோபன் சொல் வழுவிலாத ஒண்தமிழும், கலியனொலி செய் தமிழுக் கொவ்வாவெனச் செந்தமிழர் அபிப்பிராயப் படுவது அதிசய மன்று, ஒலியில் பெருத்தது திருமொழியென மறுக்க வொண்ணாது. ப்ராஸ அநுப்ராஸங்களில் இவ்வளவு அழகாய் திவ்யப் பிரபந்தங்களில் வேறெங்கும் காண இயலாது. அடுத்தபடி அவ்வழகை தேசிகப் பிரபந்தத்தில்தான் காணலாம். பரகாலனைப் போல் தமிழ்க் கவிசெய்வதில் வல்லமை வாய்ந்தவர் தேசிகன் என்று பூர்வர்களருளிச் செய்திருப்பதிலிருந்தே இவ்விருவர் தமிழ் ப்ரபந்தங்களுக்கும் தனித்த ஒரு பெருமை உண்டென்பது விளங்கவில்லையா? கலியனுரை கவிஸிம்மத்தினிடத்தில் குடி கொண்டிருக்கிறது.

ஸ்வாமி தேசிகனுக்குத் திருமங்கை மன்னனிடத்தில் மதிப்பு அதிகம். 'ஐயன்றருட்கலியனென்றும்' 'வையமெலாமறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும் மங்கையர் கோன்' என்றும் வாய் நிறைந்த சொற்கள் கொண்டு வர்ணிப்பர். எம்பெருமானிடத்தில் "ஸர்வார்த்தக்ரஹணம் செய்த" ஆழ்வாருக்குள்ள அஸாதாரணப்பெருமையை மறவாமல் பேசுவர். "சாகாகாமுபரிஸ்திதேகமநுநாமூலேநலப்தாத்மக:" என்ற பிருது அம்மந்திரத்தை மந்த்ரப்ரதிபாத்யனை எம்பெருமானிடத்தே க்ரஹித்தருளிய ஆழ்வாருக்கன்றி யாருக்குத்தகும்? முதலாழ்வார்கள் எம்பெருமானைக் கண்டார்கள். கடைசியாழ்வார் அவ்வெம்பெருமானைக் காட்

டும் மந்திரத்தைக் கண்டார். "நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்". முதலாழ்வார்கள் பார்த்தது அவர்களோடு நின்றது. இவர் பார்த்தருளியது நமக்கெல்லாம் இன்னும் பயனளிப்பது. யாரே பேருதவி புரிந்தவர் என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

அர்ச்சாவதாரத்தில் இவ்வாழ்வார் தேகாத்மவாதியாய் நிற்பர் என்பதையும், இவரருளிச் செயலின் பரம ரஹஸ்யார்த்த மாகக் கண்டு பேசியது நம் தேசிகர் பெருமானே. "அத்தனுயர் வேங்கடமாலுக்கு ஆயிரத்தோடான இருநூற்றெரைம் பத்து மூன்றும்" என்ற விடத்துத் திருமங்கை மன்னன் அருளிச் செயலனைத்தும் (திருவேங்கட முடையானை உப லக்ஷணமாகச் சொல்லி) அர்ச்சாவதார விஷயம் என்று நிரூபித்தருளுகிறார். அவற்றுள் முதல் ப்ரபந்தமாய் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆதரத்தை விளைவிக்க வல்லதான பெரிய திருமொழியை "அறிவுதரும் பெரிய திருமொழி" யென்று கொண்டாடுகிறார். அர்ச்சையை உள்ளபடியறிந்து அநுபவிப்பதிலும், மாந்தருக்கு, உயர்ந்த அறிவுவேறுண்டோ!

திவ்ய தேசங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் மண்டி இன்புற்று "இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர் எமக்கு இம்மையே அருள்பெற்றமையால்" என்று அநுஸந்திக்க வல்லராய், தமக்கு ஒரு "சூழ்விசும் பணிமுகில்" வேண்டாதே பெறுவதெல்லாம் இங்கே பெற்றுவாழ்ந்து, தேசாந்தரத்தில் பற்றுள்ளோரை "ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே" என்றும், "ஈங்குடலும் விட்டெழுந்து தொன்னெறிக் கண் சென்றார் எனப்படும் சொல்லல்லால் இன்னதோர் காலத்து இனையார் இது பெற்றார் என்னவும் கேட்டறிவதில்லை" யென்று பேசிப்பரிஹஸிப்பாராய் நிற்கும் இவ்வாழ்வாருடைய அகிலலக்ஷணமனோ பாவத்தை உள்ளபடியேயறிந்து தானும் அம்மனோ நிலையை அவலம்பித்து "வைகுண்டவாஸேபிநமே பிலாஷ:" என்று சபதம் செய்தருளிய அழகைக் கண்டு வியந்த பூர்வர்கள் கலியனுரை குடிகொண்ட கருத்துடையோன் வாழியே என்று நம் தேசிகர் பெருமானுக்கு வாழ்த்துப் பாடினர்கள்.

தி. ராமஸ்வாமிதாஸன்.

அநுஶோசநபத்ரிகா,

இவை ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்தில் 41-வது பட்டத்தில் மூர்தாபிஷிக்தரா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவண் சடகோப ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹ சடகோப யதீந்திர மஹாதேசிகன் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளியதை முன்னிட்டு எழுதப்பட்டவை.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 1.
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥ 2.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 3.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 4.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 5.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 6.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 7.
[illegible] ।
[illegible] ॥ 8.
[illegible] ।
[illegible] ॥

வேதாந்தசிரோமணி தோட்டாலம். வேணுகோபாலாசாரியர்.

"அண்ணா குதிரில் இல்லை."

ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸமீபத்தில் அச்சிட்டுப்ப்ரகாசிப்பித்த ஸ்ரீ தேசிகரஹஸ்யக்ரந்தத்தின்முதல் பூமிகையில் "[illegible]" என்றுப் [illegible]கையில் "[illegible]" என்றுமிருக்கிறது. இதைப் பார்த்தவுடன் "ராஜஸடர் வந்து கேழ்க்க, தம்பி: "அண்ணா இங்கு இல்லை" குதிரில் இல்லவே இல்லை என்று சொல்லக்கேட்ட ஸடர்

[இதன் தொடர்ச்சி ராப்பர் 3-ம் பக்கம் பார்க்க.]

2 10843

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

தயாஸ்வரூப விமர்சநம்.

—(●)—

எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய கல்யாண குணங்கள் பலவற்றுள் **தயை** என்கிற குணமே முதன்மை வாய்ந்தது. மற்ற குணங்கள் தரம் பெறுகின்றமையும் இதன் உதவியினாலேயே என்பதாக ஆசாரியன் **தயாசதகத்திலே** நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறார். ஆகவே தயாகுணத்தின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதாக நிர்ணயிப்பது மிகவும் முக்யமானது.

நமது பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆபாதஸரணியில் பார்க்குமிடத்தில் தயாஸ்வரூப விஷயத்தில் மூன்று விதமான அபிப்ராய பேதத்திற்கு இடமுண்டாகிறது. அதாவது

(1) தன் ப்ரயோஜனம் கருதாது பிறர் துக்கத்தை ஸஹியாமை. (2) ஸ்வப்ரயோஜனாபேக்ஷையன்றிக்கே பிறர் துக்கத்தைத் தீர்க்கவேணும் என்கிற இச்சை. (3) பிறருடைய துக்கத்தைக் கண்டு துக்கித்தல் என்பதாக.

(1) “தயா ஹி நாம ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரது:காஸஹிஷ்ணுதா” என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியால் முதல் பக்ஷம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆசாரியன் பெரிய ரஹஸ்யத்திலே அருளிச்செய்திருப்பதாவது — “பரமகாருணிகத்வமாவது — ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷையான பரதுக்க நிராகரணேச்சை” என்பதாக. இதனால் இரண்டாவது பக்ஷத்திற்கு அவலம்பனம் ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டு பக்ஷங்களுக்கும் ஸ்வல்பபேதம் இருப்பதாகக்கருதி **யதீந்திரமததீபிகை** என்னும் வேதாந்தப்ரகரணக்ரந்தத்தில் “ஸ்வார்த்தாநபேக்ஷபரது:க நிராசிகீர்ஷா காருண்யம் பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம் வா” என்பதாக இரண்டு பக்ஷங்களை விகல்பித்து அநுமதி செய்திருக்கிறார்.

வஸ்து தத்வத்தை நிரூபிக்குமிடத்திலோ முன் உதாஹரித்துள்ள ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்திக்கே பரதுக்க நிராகரணேச்சை தயை என்பதாகப் பொருளாகிறது. எப்படி எனில் நமது தர்சநத்தில் அபாவம் என்பது மற்றொரு பா(ஹா)வ பதார்த்தமேயன்றி தனிப்பட்டதன்று என்பதாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்ரமத்தில்

பரதுக்கத்தை ஸஹியாமை என்பது பரதுக்கத்தைத் தீர்க்க வேண்டும் என்கிற இச்சாரூபம் என்று தேறுகிறது. ஆகவே தான் "஢யாலூடு௦ உ௶ஷ – ஸஹவஷ௦ உ௶ஷ ஢ுஃவாஸஹிஷ்ணு க்ஷ௦" என்கிற கீதாபாஷ்யத்திற்குத் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் "஢ுஃவாஸஹிஷ்ணுக்ஷ௦ தந்நிராகரணேச்சா ஊ஦யா" என்பதாக விவரணம் செய்திருக்கிறார் ஆசாரியன்! கிடாம்பி அப்புள்ளாரும் தமது ந்யாய குலிசக்ரந்தத்திலே "ஸ்வஸ்ய ஢ுஃவ நிராசிகீர்ஷாவ஦ சு஧ாரஂஷஸ்ய நிரவாயிவர஢ுஃவாஸஹிஷ்ணுதாயதிஹி தல்லக்ஷணம்" என்றருளிச்செய்தமையும் இரண்டு பக்ஷங்களும் ஒன்றுபட்டதே என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

"மைத்ரீ கருணா" என்கிற யோக ஸூத்ரத்திலுள்ள கருணா சப்தத்திற்கு விவரணம் செய்யுமிடத்தில் "஢ுஃகிதேஷு கருணா நாஷ்ட ஢ுஃவ நிவ்ருத்தீச்சா ஊதி சர்வாத்மகஷாயஂ" என்கிறார் போஜராஜன். இப்படி மத்யஸ்த க்ரந்தத்திலும் ந்யாயகுலிச ஸ்ரீ ஸூக்தியாலும் தயை என்பது இச்சாரூபை என்பதாகத் தேறுவதால் கத்யபாஷ்யம் ஸ்தோத்ர பாஷ்யம் ரஹஸ்யம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் ஏகரூபமாய் இவ்வாறாகவே தயாஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்தருளுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

இனி "பிறர் துக்கத்தைக் கண்டு துக்கித்தல்" என்கிற மூன்றாவது பக்ஷத்தைப்பற்றி ஆசாரியன் திருவுள்ளத்தையும் உபபத்தியையும் விமர்சிப்போம். "காருண்யஂ சுநுஷ்டி ஸ்வப்ரயோஜநாநபேக்ஷ பர஢ுஃவ நிராகரணேச்சா. பர஢ுஃவ ஢ுஃவித்வ லக்ஷணம் சுவ்யாப்தேஃ சுதிவ்யாப்தேஶ்ச ஢ோஷாத்தயைவ வ்யுத்பத்தேஃ" என்பதாக சரணாகதி கத்ய பாஷ்யத்திலுள்ள ஆசாரிய ஸ்ரீ ஸூக்தி பிறர் துக்கத்தைக் கண்டு துக்கிப்பது தயை என்கிறபக்ஷம் அவ்யாப்தி முதலிய தோஷ துஷ்டமாகையாலும் லோகவ்யவஹாரத்திற்குச் சேராமையாலும் இச்சாரூபையே தயை என்பதாக இதன் கருத்து.

பரமத பங்கம் என்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தத்திலே இன்னும் விஸ்தாரமாகவே இப்பக்ஷத்திலே தூஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—"பரதுக்க நிராகரணேச்சை க்ருபை என்கிற லக்ஷணத்திற்கும் ஢ேவஂ சுயஂ ஢யோஜநாஶோஹயிஸ்வாஜ ஈஶ்வரஂ" இத்யாதி ப்ரமாணங்களுக்கும் சேர "ஸ்ரூயஂஸவதிஃ஢ுஃவிதஃ" இத்யாதிகளில் அநுகூல ரஞ்ஜனார்த்தமாகவும் ப்ரதிகூலவஞ்ச

210843.

ஞர்த்தமும் உண்டான அபிநயத்தைப் பேசுகிறதாகையாலே **பரதுக்கித்வாதி** தோஷங்களும் கூடாது. ஸர்வஞ்ஞனுக்கு அவதார தசையிலே அஞ்ஞான துக்காதிகளைச் சொல்லும்பக்ஷம் பேதா பேத பக்ஷம்போலே ஜைனகந்தியாகையாலே உபேக்ஷணீயம்" என்பதாக. துக்கம் என்பது ஸ்வார்த்தமேயாகிலும் பரார்த்த மேயாகிலும் தோஷரூபமேயல்லது குணரூபமன்று. ஆகவே அதை தயையின் பெயரால் ஈச்வரனிடத்தில் வஸ்துவ்ருத்தியிலே இருப்பதாகக் கொள்வது யாதவப்ரகாசமதத்திலுள்ள தூஷணங் களுக்கு விஷயமாகும் என்று திரண்டபொருள்.

ஜீவர்களோடு ஈச்வரனுக்கு பேதம் அபேதம் இரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார் யாதவப்ரகாசர் எனும் அத்வைதி. இப் பக்ஷத்தில் ஜீவன் என்கிற ஆகாரத்தினால் துக்கமும் ஈச்வரன் என்கிற ஆகாரத்தினால் நித்யசுகமும் ஈச்வரனுக்கு உண்டு என் பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன் என்கிற ஆகாரத்தினால் ஈச்வரனுக்கே நித்ய துக்கம் இசைவதால், மற்றொரு ஆகாரத்தி னால் அவனுக்கு இசையும் ஸுகமும் அவன் ஈச்வரத் தன்மைக் குப் பொருந்தாது.

தேவதத்தனுக்குச் சந்தனம் முதலியதற்றால் ஒரு கையை அலங்காரம் செய்து மற்றொரு கையில் உலக்கையினால் அடித் துத் தீயிடுவதுபோன்றது இப்பக்ஷம். ஸம்ஸாரிகள் எல்லைகடந் தவர்கள். இந்த துக்கத்திக்கு நிவ்ருத்தி கிடையாது. இத்துக்கம் பாரமார்த்திகமும் ஆகையால் ப்ரஹ்மாஜ்ஞானம் இசையும் அத் வைதிபக்ஷத்திலும் பாபிஷ்டமானது இது! என்பதாக வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக இம் மதத்தில் தூஷணம் காட்டியுள்ளார். அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாவன—

"ஏகஸ்யைவ ஏகேநாம்ஶேந நித்யது:கித்வம் அம் ஶாந்தரேண ஸுகித்வம் ச [illegible]

[illegible] ஸம்ஸாரிணாம் அநந்த [illegible]" என்று! பரதுக்க துக்கித்வம் தயை என்கிற பக்ஷத்தில் யாதவ மதத்திலுள்ள இந்த தூஷணம் பரி ஹார்யமன்று என்பதாக ஆசாரியன் திருவுள்ளம். ஆகவே பர துக்க துக்கித்வம் தயா என்கிற ஆப்த ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு முக்யார்த் தத்தைவிட்டு ஔபசாரிகமான அர்த்தத்தைக்கொண்டு நிர்வஹிப்

B [illegible] 1.4.1

பது விவேகக்ருத்யமாகும். முன்கூறியபடி ஸ்வப்ரயோஜனுபேக்ஷையன்றிக்கே பரதுக்கத்தைப் போக்கவேணும் என்கிற இச்சையே **தயை** என்பதாக ஸ்ரீ தேசிகன் உகந்தருளின ஸித்தாந்தம். ஸ்ரீமதுராந்தகம் தி. ஈ. வீரராகவாசாரியர், திருவாதி.

ஸ்ரீகாஞ்சியிற் கலஹம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீநகரில் ஆதியில் அயன் அச்வமேதம் அனுஷ்டிக்கும்போது அஸுரர்களால் கலைப்புண்டகலை மதள்கணவன் வேள்வியையே கலைத்துவிடுவதற்கு ஆருச்சினக்கோடு ஆருய் பெருகியருகில் அடித்துக்கொண்டு போகவர அப்புனலெனு மனலை அணையாகி அணைத்தனித்தான் அரவணையானென்று அத்திகிரி மாஹாத்மயத்தில் ஆசார்ய ஸார்வபளமன் அருளிச் செய்கிருர், அப்படியே அன்றுதொட்டு அடிக்கடி அந்தணர்களுள் அடிதடிவரையிலுள்ள அனேக கலஹங்கள் அருளாளன் ஸன்னிதி அடுக்குப் பட்டடைபோல் அடுக்கடுக்காய் அமைவது இயல்பாயிருக்கிறது. ஸ்ரீஹஸ்தி நாதனுக்கு ஹஸ்தி (யானை) இருக்கவேண்டிய தவசியமென்று அனந்தபத்மநாபன் அடிமையான அரசன் அனுப்பினல் அதற்கு அடையாளம் நெற்றியிலிடுவதைப் பற்றி வெற்றி பெறவேண்டுமென இரு கலையாரும் ஹஸ்தாஹஸ்தி (கைச்சண்டை) செய்வதால் ஊருக்கு வெளியே ஒரு மாதமாய் ஓர் தர்மகர்த்தா நிறுத்தியிருக்கிருர். ஹஸ்திகிரியில் ஓர் யானைக்கித் தென்கலைத் திருமண் என்று டிகிரியாம். ஹஸ்தியை ஆளுமிசனுக்குவடகலைத் திருமண்காப்பு, ஹஸ்திக்கித் தென்கலைத் திருமண் என்ருல் இதை யார்தான் தவறென்று தெரிந்துக் கொள்ளார்கள், இதற்குச் சென்னையில் தர்ம ஸபையில் விசாரமாம், என்னே கலியிற்கூற்று? ஆனல் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் காவிரியாற்றின் நடுவே சாய்ந்து கிடக்கும் ஓர் யானைக்கித் திருமண்காப்பு சாற்றுவதைப் பற்றிப் பல நாள்கள் பெரிய கோயில் திருக்காப்பு சாற்றியிருந்ததாம், அதனிலும் பெரிய அக்ரமமுண்டோ? அடியவர்க் கிரங்கி அரங்கத்திலுறங்கும் அத்தைவம் அத்தையும் அப்போது பொருத்துக் கொண்டிருந்து அதற்குக் காரணமானவரை அடியோடு அழித்துவிட்டதாக இப்போது கேழ்விப்படுகிருேம். நிற்க ஈச்வரனுடைய தயை, வாத்ஸல்யம், என்னும் கல்யாணகுணங்கள் துக்கமும் போக்யமான தோஷமுமாகி அடிக்கழஞ்சு பெறுமென அண்ணங்கரர் அருளியதை அப்பொழுதே பழுதின்றிப்பல ப்ரபல பண்டிதர்கள் கண்டித்திருக்க இப்போது மறுபடி அச்சண்டையை அம்ருதலஹரியில் ஆரம்பித்திருக்கிருர், அதற்கு மருப்புகள் அதிலும் ஸம்ரக்ஷிணியிலும் வருகிறது பேப்பர் விலை அதிகமான இந்த ஸமயத்தில் ஏனிந்த கலஹம்.?

(ஸம்பாதகர்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகோதாஸ்துதி.

S. T. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன், M. A. L. T.

"சேய்நோயுறத் தாய்மருந்துண்பது" உலகவழக்கு. இருள் தருமாஞாலத்தில் பிறவிப்பிணியால் வாடும் எண்ணிறந்த மக்களிடம் எல்லையற்ற கருணை கொண்டு அவர் துயரை ஒழிக்கப் பிறந்தவர் ஸ்ரீ ஆண்டாள். நித்யவிபூதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனது திவ்யமஹிஷியாய் அவரது இடப்பாகத்தை விடாதே மன்னிக் கிடந்த இம்மண்மகள், மக்கள் துயரொழிய இம்மண்ணுலகில் அவதரித்தார். ஸ்ரீதேசிக தர்சனத்தைச் சார்ந்தநம்மவரிற்பலர் ஸர்வேச்வரனது பட்டமஹிஷியான இம்மாதரசியையும் அவர் நமக்காகப்பட்ட பாட்டையும் மறந்தனர். சுருங்கச்சொல்லில், ஸ்வாமி தேசிகன் திவ்ய ஸூக்திகள் இல்லாவிட்டால் அஸாதாரண ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மமாகிய "ஆழ்வார் தாஸ்யம்" என்பதே இல்லாது போய்விடும். வேதாந்திகளிடமிருந்து நம்மை வ்யதிரேகித்து, வீறுபெறச்செய்வது, நம்முடைய உபயவேதாந்தமேயன்றோ! அப்படிப்பட்ட நமக்கு ஸ்ரீ ஆழ்வார்களிடம் அன்பு உண்டாகவும், அதனால் ஸர்வேச்வரன் க்ருபை ஜனிக்கவும், பாடுபட்ட பரமோபகாரகன் ஸ்ரீ ஆசார்யமணியல்லவா? ஸ்ரீசடகோபனது சரணாரவிந்தத்தில் வைஷ்ணவன் வர்த்தித்தொழுகும் முறையை, நன்கு, ஸ்ரீ பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் அவ்வகுளாபரணனின் பெருமையை விளக்குவதன்மூலம் காட்டியருளியிருக்கிறார். இங்கு, பரமகாருணிகரான ஸ்வாமி தேசிகன் "வேயர் பயந்த விளக்கை" எவ்வாறு விளக்கி நமக்குக் கொடுத்துள்ளார் என்பதைப் பராமர்சிப்போம்.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் பெரிய பிராட்டியாரோடு அபின்னையென்றும், பார்ச்வபேதேன, "ஸ்ரீ" "பூமி" கள் என்று பிராட்டிக்கு நாமத்வித்வமே யொழிய ஸ்வரூப ரூப குணங்கள் இவ்விருவருக்கும் வேற்றுமையே இல்லை யென்றும், ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஸகல புருஷார்த்தப்ரதை யென்றும், அவருடன் சேர்ந்த ஸர்வேச்வரன் உபாயோபேயமென்றும் ப்ரதிக்ஞையிலேயே ஸ்வாமி காட்டியிருக்கும் அழகைப் பாருங்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தகுலநந்தநகல்

வஹ்ரீம், ஸ்ரீரங்கராஜஹ்ருதி அங்கநயோர்மஹத்த்வம் । ஸாக்ஷாத்க்ஷமாங்கமலயாபிவராந்த்யாம், ஶ்ரோதாரநந்த்யவரணம் ச்ருணவம் ப்ரவக்தா ॥ ஆனால் ஸ்ரீ ஆண்டாளுடைய பெருமையை, ஸ்வாமி பெரிய பிராட்டியாரையும்விட ஒருபடி அதிகமாகவே திருவுள்ளம் பற்றியபடி, இதற்கு அழகான இரண்டு சான்றுகள், ஒன்று-ஸ்வாமி யருளிச் செய்த "ரஹஸ்யசிகாமணி" யில் வராஹபுராணத்தின் பெருமையைப் பேசப்புக்கு அப்புராணத்தின் வக்தா ஞானப்பிரான் (கோலநயினார்) என்றும் ச்ரோதா ஜகத்ஹிதைஷிணியும் ஜகஜ்ஜனனியும் ப்ரமவிப்ரலம் பாதிகளுக்கு வெகுதூரம் எட்டி, அணுகத்தகாதவள் என்று ப்ரமதஸைசயிலும் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியார் என்றும் பரக்கக் காட்டியருளுகிறார். உடனே "ஸர்வேச்வரனைக் காட்டில் பெரிய பிராட்டியாரைக்காட்டில் இவளுக்கு க்ஷமாதி குணபூயஸ்தை உண்டிறே" என்று ஸாதித்தருளியபடி. ஸ்வாமியினுடைய திருவாயால் இத்தகைய குணநிரூபணம் பெற்ற பெருமாட்டி இவர்.

இரண்டு. ஜீவன் தன்பாபமூட்டைகளுடன் விசாரிக்கப்படுவதற்கு தேவஸபாமண்டபத்தை அணுகுகிறான். நியாயாதிபதியான ஸர்வேச்வரன் முகங் கொடாது சிவிக்கெனக் கோபிக்கிறான். ஸ்ரீபெரியபிராட்டியார் வெகு இனியபார்வையால் ஸர்வேச்வரனை ஸமாதானப்படுத்த முயலுகிறாள். அவளது முகத்தையுங் காணாது இடப்புறம் திரும்புகிறான். ஸ்ரீ ஆண்டாளது "சேலோ! கயலோ! செந்தாமரையோ! வேலோ! விழியோ விரிதண்கடலோ" என்றகண்களையும் ஜீவர்களிடம் இரக்கங் கொண்ட அவன் கண்ணீரையும், அலைந்து குலைந்து, அஷ்டமி சந்திரன் போன்ற திருநுதலில் ஆடும் அளகராசியையும், "இதேது" "இதென்ன" என்ற களபாஷணங்களையும், அதன் பலனாய் உண்டான திவ்யாதரஸ்புரணத்தையும் கண்ட காளமேகம், தன் இடியை நிறுத்தி மழையை மாத்திரம் குளிர்ந்து வர்ஷிக்கும். இவ்விஷயத்தை நம் ஆசார்யமணி:— ஆர்த்ராபராதிநி ஜநேऽப்யபிரக்ஷணார்த்தம், ரங்கேச்வரஸ்ய ரமயா விநிவேத்யமாநே । பார்ச்வே பரத்ர பவதீ யதி தத்ர நாஸீத், ப்ராயேண தேவி வதநம் பரிவர்த்திதம் ஸ்யாத் ॥ ஸர்வேச்வரனது ப்ரஸாதம் இவ்வுத்தமியின் கடாக்ஷாதீனமென்று ஸ்பஷ்டம். எத்துணை அல்பவிஷயம் பேசினும் கவிக்குத் தன் ஸ்வரூ

பத்தை அதிக்ரமிப்பது கஷ்டம். அதாவது ஒருகடபடாதிகளைப் பேசினும் மனோஹரமாகவே வர்ணிப்பன். மனோவாக்குகளுக்கு எல்லை நிலமில்லாத ஸ்ரீ ஆண்டாளை ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்திரன்-கவி கண்டீரவம், பேசிற்றென்றால் எப்படியிருக்கும்? ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஸமஸ்த புண்ய நதிகளின் சைத்யபாவனத்வாதிகளை அதிசயித்த சீல முடையாள், என்றும், ஸகலபுண்ய நதிகளும் தன்பால் உறையப் பெற்றவள் போலும் என்றத்வனியுடன், [illegible] இந்தசமத் காரத்தை எந்தக்கவியிடத்தில் கண்டீர்கள்? கவிச்சித்திரத்தில் அப்பனது திறமை இணையற்றது. ஸர்வாபரண பூஷிதையாக ஸ்ரீ ஆண்டாள் கல்யாணத் திருக்கோலத்தில் நிற்கிறாள். ஸகிகள் இவளைச் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். எக்காலும், எங்கும், மணப்பந்தலில் தோழிமார் ஏசல் நாம் அறிந்ததே. அவர்கள் "அடி ஆண்டாள்! தேடிப்பிடித்தாயே இத்திருவாழி மூக்கியனை! படுக்கப் பாயில்லை! விஷத்தைக்கக்கி கிளைத்தவர் உடம்புகன்றிவாடும் விரியரவேபடுக்கை! நீயோ ம்ருது காத்ரி! அனுப்பாரவெளியே போகலா மென்றால் குதிரையா, வண்டியா, மாடா, ஓர்பக்ஷி!- இப்படிப்பட்ட பெரிய மனுஷ்யன்!! என்னவோ சிறுவயஸா! விஷயஸுகங்களை ஆனந்தமாய் அனுபவிப்பின் அமையும்" என்றிருக்கவோ! அதுவுமில்லை-ஓர்கிழவன் - என்னவோ நான் ஸ்த்ரீ-பித்ருபராதீனை! அவர் கட்டிய புருஷனே எனக்குக் கண்கண்ட தெய்வம்" என்பாயோ?-இவனைநீயே ஸ்வயம் வரமாக வரித்தனையே!! "என்று தங்கள்" "செந்தாமரைக்கை கொட்டி" ச் "சீரார்வளை யொலிப்பப் பரிஹஸிக்கிறார்களாம்! இந்தச் சித்திரத்திற்கு இணையேது"? [illegible]

இன்னும் இப்பிராட்டியிடம் ஸர்வேச்வரன் காட்டிய விசேஷ ஆதரம் அவளது சூழற்பட்டமாலையை அணிந்துகப்பதே. இதை எந்தக்காமுகன் செய்வான்? இவ்வைதிஹ்யத்தை நம் ஆசார்யமணி [illegible] என்றும் [illegible]

ஹாஜாஹொஷெஹவ த்யயனி தாவஜ-ெவெஜயஷீ॥ என்றும் உள்ளம் மகிழ்ச்சி பொங்கப்பேசுகிறர். மேலும் ஸ்வாமி திருவாடிப்பூரத் திருவிழாவையே மங்களாசாஸனம் செய்து இந்த ஐதிஹ்யத்தைத் தன் கண்ணாரக்கண்டு அருளிச்செய்ததாக ஆப்தவாக்யம். அமெஶாவஷெ நவாமிஷு ஷஷ்ஜவொ த்தஸீயம் ஶாஜாஉவிகவஷ ஊஸெகௌ மிவாவஷஜ த்தாம் । ஷூாயெணாஜ ஊவ திஜெஷஸீஹதி-ஜொஷெ! வஶஹாஜவஸ்ஂவஜ ஹிஷெகஊஉஹாஶிகாஜ ॥

பெரிய திருவடிஸேவையில் திருவீதி உலாவந்தபின் திருத்தண்கால் அப்பன் தன்பல்லக்கு ஸ்ரீ ஆண்டாள் முன்தாழ, அவரது குழலில் பட்ட மலர்மாலையையும் அவர்திருமேனியில் உராய்ந்து போர்த்தப்பட்ட சேலையையும் பெற்று ஹர்ஷோத்கர்ஷத்தால் பல்லக்குக்காரர்கள் பல்லக்கைத் தூக்கித்தூக்கி எறிந்து பிடித்துத் தாங்கத் தன் ஊர்திரும்புவதைக் கண்டவர்கள், ஸ்வாமி இந்த ச்லோகத்தில் பேசிற்றெல்லாம். "ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் உத்ருத்ய புஜமுச்யதே" என்பதே என்று அறிவார். கடைசியில் பாப பரத்தால் நொந்த ஜீவன்களுக்கென்றே "ஶாதாவஶாய" மென்ற ச்லோகமணியை ஸாதித்தருளிய ஓர் அழகுண்டே!! பாலுண்ணும் குழந்தை தன் கொங்கைகளைக் கடிப்பின் அதையும் அன்பின் செயலாகவே கருதும் தாய்போல், அபராதிகளையும் ஆதரிப்பாராம் ஸ்ரீ ஆண்டாள்!! ஸஹ்ருதயரே! ஸ்வாமியின் ஸூக்தி ஒரொன்று தானே அமையாதோ என்றுபேச நின்றபீடுடைத்து! ஆண்டாளுடைய குணமோ, திருப்பாற் கடப்போல் அபாரமாயும் மதுரமும் ஆகியது! அத்யந்தமந்தமதிகளான என்னனையோர் எந்த இடத்தை எடுத்துப் பேசிக்களிப்பது? ஒருவிசேஷணத்தை எடுத்தேபல்லூழி பேசலாம். ஸ்வாமி ஸூக்தியின் பெருமையை "நி:சேஷமம்பரதலம்" என்கிற ஸ்வாமி ஸூக்தியின் அர்த்தங்கொண்டே நிர்வஹிக்கப்ராப்தம்!

இது நிற்க "ஶஜ:வயொயிஷ-ஹிதஷ்ஹஜாம்ஷிஷஹூாம்" கஉஜாஶிவா நூாம் என்று ஆண்டாளை அம்புஜ வாஸினி யோடொக்கப் பேசியதை ஒட்டியே பலச்ருதியிலும், ஸ்ரீ ஸ்துதியின் பலச்ருதியிலுள்ள அதேசொற்களையேயேகையாண்டனர் "உதிவிகஷிதஸெகூ:" என்று. விகஷித என்ற வேற்றுமையையும் காண்க. ஸ்ரீ ஆண்டாளை நமக்கு இங்ஙனே தந்தருளிய மஹானை நாம் மறக்கப் போமோ. "யதீஜாஷியாவிஷ காஜணஷஜொ:கஷெதாஉகிவாதஷஹிதாஷஜஷியாநாம்" என்பது ஸ்வாமிபர்யந்தம் ஒக்கும்.

(க) முதல் விசித்திர சித்ரம்.

वन्दे बृन्दावनचरं वल्लवीजनवल्लभम् ।
जयन्तीसम्भवं धाम वैजयन्तीविभूषणम् ॥

மூன்ருவது முகுந்த சித்திரம்.

---

(1) [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

கோபால சக்ரவர்த்தியாகிய கண்ணன் திவ்ய தொட்டிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிருர். ஸ்ரீ தேசிக சக்ரவர்த்தி அவ்வெம்பெருமானை வாழ்த்தி வணங்கி வீற்றிருக்கிருர். கண்விழித்த கண்ணன் பசி பொருக்காமல் பாலுக்காக அழுகிருர். செந்தாமரைச் சிறுபாதங்களால் தொட்டிலை உதைப்பதும் வேதவாஸனை வீசும் மேல் அதரமும் கீழ் உதடும் துடிக்கும் துடிப்பும், கமலக்கண்களின் கலக்கமும் கண்ணீர் ததும்பும் பார்வையும் அளவில்லை. ஆனல் அடுத்தக்ஷணம் புன்முருவல் பூத்த திருமுகச்சோதியுடன் விளங்குகிருர். அழுகையை நிருத்தி மந்தஹாஸம் கொண்டதின் கருத்துத்தானென்ன? தாய் பரிவுடன் பால்கொடுக்கப் பக்கத்தில் வந்து நின்றதுதான். ஆனல் அவள் அன்பே வடிவங்கொண்ட அன்னை அசோதையா? இல்லை. கம்ஸனல் ஏவப்பட்ட அரக்கி பூதனை. பாலர்களை வதைக்கும் பாதகிநி. அவள் கண்ணனை வஞ்சிக்கும் எண்ணத்துடன் அத்யாச்சர்யமாய் அசோதை வேடம் பூண்டு வந்திருக்கிருள். ஆஹா! அவள் அழகான கொஞ்சல்தானென்ன! நடிக்கும் அன்போ அளவல்ல. "என் கண்ணே கண்ணு, எவ்வளவு நேரம் நித்திரையிலிருந்துவிட்டாய். பாவம், பச்சைக்குழந்தை, உனக்கு இவ்வளவு காலம் பசி பொருக்குமா? என் தங்கத்திற்கு களைமேலிட்டது" என்று பலவிதமாய் உளரிக்கொண்டு, பாம்பை பழுதை என்றெண்ணுவதுபோல் தனக்கு யமனுகிய அம்மாயவனை எடுத்து மடியில் வைத்து மகிழ்வுடன் கொடிய விஷம் நிறைந்த பாலை ஊட்டுகிருள். கோபால வேஷம் பூண்ட பகவானே ஏதுமறியாத இளங்குழந்தைபோல் விஷப்பாலை சுவைமிக்க அமுதமாகவே

குறிப்பு:— (க) இந்தச்லோகத்தை சென்ற ஸம்ரக்ஷிணியில் 148-ம் பக்கம் **ஸ்ரீ கோபால விம்சதி** என்ற தலைப்பின்கீழ் சேர்க்கவும்.

அமுது செய்கிறார். அவள் எவ்விதம் மனதில் கபடமும் மேனுக்கு அன்புமழையும் பொழிந்தாளோ அவ்வண்ணமே இருந்தது மணிவண்ணனின் மாயச்செய்கையும். பாலுடன் அப்பெருமான் வஞ்சப்பேய் வீய உயிரையும் சேர்த்து உட்கொள்ளுகிறார். ராக்ஷஸி மலர்ந்த கண்களும், விரித்த கை கால்களும், திறந்த வாயும், இடிமுழக்கம்போன்ற கூச்சலுமாய் வேறற்ற வ்ருக்ஷம்போல் பூமியில் விழுந்து பிராணனை விடுகிறாள். ஸர்வலோகத்திற்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸகல ஜீவராசிகளின் மனோபாவங்களையும் அறியும் பரம புருஷனை ஏமாற்ற எண்ணுபவர்களின் கதி இதுதான் என்று காட்டுகிறாள்போலும். இவ்வாச்சர்ய லீலையை ஸேவித்து உள்ளம் பூரிக்கிறார் நம் வேதாந்த தேசிகன். ஆஹா! இப்பரிசுத்த சிசுவானது தன்னடியார்களைக் காக்கும்பொருட்டு தன்னொருவருக்கே உரியதான திவ்ய சக்தியுடனேயே, இவ்வுலகில் தோன்றியிருக்கிறது. "விடநஞ்ச முலைசுவைத்த மிகுஞானச் சிறுகுழவி படநாகத் தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பரம்புருடன்" என்றும் நம்மாழ்வார் மங்களாசாஸனத்தை நேரில் கண்டேன். அப்பரம புருஷனை இக்குழந்தை என்றெண்ணி த்யானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். ஸாதாரண மனிதர்களுக்கே கண்ணனின் திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்கும் தருணத்திலாவது மனச்சோர்வும் இதர விஷயங்களின் விருப்பங்களும் பறந்தோடிவிடுகின்றன; மனம் பரிசுத்தமாய் அவனிடத்தில் பக்தியும் அவனடியார்களிடத்தில் பிரியமும் உண்டாகிறது. அப்படியிருக்க, ஆசார்ய வள்ளலின் அனுபவத்தை அளவிடக்கூடுமோ! அஸத்துக்களான சத்துருக்களை உபேக்ஷித்தால் அவர்கள் பலம் வளர்ந்து வேர் ஊன்றி அசைக்கவும் முடியாமலாய்விடுவார்கள். ஆகவே ஸத்துக்களின் வத்ஸலனாகிய பகவான் அவதார ஆரம்பத்திலேயே தன் திவ்ய சக்தியை உலகறியும் வண்ணம் அவ்வரக்கியின் உயிரை புஷ்பம்போல் பறித்தார். அப்பாதகிநி செய்த பாக்யம்தானென்ன! புருஷோத்தமனிடம் பிரியமுள்ளவள்போல் நடித்து, நலமந்தமில்லதோர் நாடு சென்றாள். மெய்யன்புடைய அடியார்கள் அவனடிகளை அடைவதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? மோக்ஷம் கொடுத்த முகுந்த சித்திரத்தின் அழகு எப்படி? அதை நம் மனக்கோயிலில் அமைத்துக் கொள்வோம்.

நான்காவது நாட்ய சித்திரம்.

(2) ஆவிர்பவத்வநிப்ருதாபரணம் புரஸ்தாத்
ஆகுஞ்சிதைகசரணம் நிப்ருதாந்யபாதம் ।
தத்நா நிமந்தமுகரேண நிபத்ததாலம்
நாதஸ்ய நந்தபவநே நவநீத நாட்யம் ॥

நந்தகோபர் அரண்மனை. அன்னையசோதை தாழியில் தயிர் கடைகிறாள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண லீலைகளையே பாட்டாகக் கட்டிப் பாடுகிறாள். பாக்யசாலினியாகிய அவள் தன்னருமைப் புதல்வனை, நீலமணி வண்ணனை, கண்ணனை திருஷ்டி தோஷம் அணுகாமலிருக்கும்பொருட்டு திருக்கழுத்திற்கு பசும்பொன்னால் செய்த ஆமை வடிவமாகிய தாலியும், திரு அரைக்கு பால்போன்ற சங்கு மணி வடமும் பூட்டி, மிகவும் அழகாய் சிங்காரித்திருக்கிறாள். திருவடித்தாமரைகளில் சலங்கை கல் கல் என்று சப்திக்க, ஒரு மதித்த யானைக்குட்டிபோல் மெல்ல நடந்து அன்னையின் ஸமீபம் வருகிறான். புன்முறுவல் பூத்த திருப்பவளச் செவ்வாயும், அதனுள் அப்பொழுதுதான் முளைக்கும் முல்லையரும்புபோன்ற பல் வரிசையும், கண்ணனுகிற தன்னைத்தரும் கல்பகத்தருவின் உயர்ந்த கிளையில் பால சந்திரன் உதித்தாற்போல் மிகவும் மனோஹரமாய் விளங்குகிறது. தாயைக்கிட்டின ஆனந்தம் தாங்காமல் கண கணவென்று சிரித்துக்கொண்டு அவள் மடியில் உட்காருகிறான். கருப்பஞ்சாருக்குடம் வாய்திறந்தாற்போல் திரு அதரத்திலிருந்து அமிர்த ஊற்றுப்பெருகிறது. தன் தாயின் மோகம் தீர முத்தம் தருகிறான். அவள் அதிர்ஷ்டத்திற்குமோர் அளவுண்டோ? பிள்ளையை எடுத்தணைத்து பெருவிடாய்ப்பட்டவர்கள் தண்ணீர் அருந்துமாப்போல் முகக் கமலத்தினின்றும் பெருகும் திகட்டாத்தேனை இமைகொட்டாமல் கண்களால் பருகுகிறாள். மைந்தனை மடியிலிருந்து இறக்கிவிட்டு மறுபடியும் மோர் குழப்புகிறாள்.

மண்ணும் மலையும் உலகேழும் மகிழ்ந்துண்ணும் கண்ணன், காயாமலர்வண்ணன், கமலக்கண்ணன் கொஞ்சம் வெண்ணை

வேண்டி அன்னைமுன் அழகான நர்த்தனம் செய்கிறான். தாய் கடையும் தயிரோசைக்குச்சரியாகசிறியபாதகமலங்களில்அழகிய பைம்பொன் சலங்கை, தண்டை சிலம்பொலிக்க, ஒரு காலுயர, ஒரு காலூன்றி ஆடி ஆடி அசைந்து அதனுக்கேற்ற கூத்தை ஆடுகிறார். அவர் நவநீத நாட்யத்தின் அழகை வர்ணித்துக் கூற ஆதிசேஷனாலும் ஸாத்ய மில்லை. அவ்வளவு அழகான ஆட்டத்தைக் கண்டும் அசோதை அம்மாவிற்கு அவன் வேண்டிய அளவு வெண்ணை கொடுக்க மனம் வரவில்லை. ஆட்டத்தை நிருத்தி விடுவானென்றோ அல்லது மூவுலகமும் உண்ட அவன் அதிக வெண்ணையை ஜரித்துக்கொள்ள மாட்டானென்றோ, நினைத்தாள் போலும்,

ஏன். அவளே சந்திரன், ஸூர்யன், நக்ஷத்திரங்கள், த்வீபங்கள், கடல்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள், பறவைகள், மரங்கள் முதலிய அனேக விசித்திர ஸ்ருஷ்டிகளடங்கியவையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள். உடனே, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் பரமபுருஷன், தன் புதல்வனல்ல வென்றறிந்து துதித்தாள். ஸாமர்த்திய சாலியான ஸர்வேச்வரன் அன்னையை அதிக காலம் அவ்விதம் நினைக்க விடவில்லை. தன்மாயை யாகிற திரையினால் அவள் விவேகத்தை மறைத்தான். பரமாத்மா என்பதை அடியுடன்மறந்து அளவில்லாப் புத்திரஸ்னேஹத்தையடைந்தாள். ஆகையினாலேயே தன் திவ்ய குழந்தைக்கு அதிக வெண்ணை கொடுக்கக் கூடாதென்றெண்ணினாள். அவன் மாயையை அவனேதான் விலக்க வேண்டுமென்பதை விளக்கிக் காட்டினான். உலகமாகிற நாடக மேடையில் ஸகலசராசரங்களையும் ஆட்டிவைக்கும் புருஷோத்தமன், தன் தாய்முன் அழகான நாட்யமாடிக் காட்டினான். அடியார்களுக்கு ஸுலபன். அல்லாதவர்களுக்கு அரியன். என்பது இதனால் நன்றாய் விளங்குகிறது. தன் கண்முன் நடந்த இவ்வற்புத நாட்யத்தை கவிஸிம்மம் கண் கொட்டாமல் கடாக்ஷிக்கிறார். "கொண்டல் வண்ணனைக்—கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை அண்டர் கோனணியரங்கன்-என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே". என்று போற்றிப் புகழ்கிறார்.

ராஜலக்ஷ்மி மாதவய்யங்கார்.

ஹரிஷஸ்வஸமுத்பவம் ப்ரதாநே
யநகுப்தளவஸுயோயநம்ந்யயுக்த ।
ஸ்வயமேவ ஸமாஹிதேநவவ்ரே
ஹரிணா விப்ரபதாவநேஜநாம்ஶ: ॥ ௫௫

ஹரிதச்வஸமுத்பவம் ப்ரதாநே
தநகுப்தளசஸுயோதநம் ந்யயுங்க்த ।
ஸ்வயமேவ ஸமாஹிதேநவவ்ரே
ஹரிணு விப்ரபதாவநேஜநாம்ச: ॥

216843

(ப - ரை) ப்ரதாநே - தானங்களைப் கொடுப்யதில், ஹரிதச்வஸமுத்பவம் - ஸுர்யகுமாரனுகியகர்ணனையும், தனகுப்தள - பொக்கிஷத்தைக் காற்பதில், ஸுயோதனம்ச - துர்யோதனனையும், ந்யயுக்த - நியமித்தார், ஸமாஹிதேந - கவனிப்புடைய, ஹரிணா - கண்ணனுலே, விப்ரபதாவநேஜநாம்ச: - அந்தணர்கள் அடிகளை அலம்புவது என்னும் அம்சம், ஸ்வயமேவ - தானுகவே, வவ்ரே - வரிக்கப்பட்டது.

(தா - யம்) யாகத்தில் ருத்விக்குகளுக்கு தக்ஷிணை கொடுப்பது மன்னியில் வந்துகூடின ஜனங்களுக்கும் தக்ஷிணை கொடுப்பர். அதனுல் யாகத்திர்க்குச் சிறப்பு - ஸுர்ய புத்ரனுன கர்ணன் தானத்தில் பேர் போனவன். குருபாண்டவரில் அவனே மூத்தவன். தானுதிகாரத்தை அவனிடம் கொடுத்தார். சோபனமாக எல்லா ஸஹோதரர்களும் சேர்ந்து நடத்தும் யாகம் "வயம் பஞ்சோத்தரம் சதம் நாங்கள் நூற்றைவர்" இங்கே ஸுயோதனனென்ற பெயரையே ப்ரயோகிப்பது அழகு" "க்ருஷ்ண: பாதாவநேஜநே, என்றுர் சுகர். க்ருஷ்ணனுக்கு அக்கைங்கர்யம்" ஸ்வயம் வரம். தர்மபுத்ரர் அக்கைங்கர்யத்தை நியமிக்கமாட்டார். (அக்ரஹீச்சிரஸாராஜந்நாப: பாதாவநேஜநீ:) - ப்ராம்மணர்கள் திருவடிகளை சோதிக்க என் விரும்பினர். இவர்கள் திருவடித் தீர்த்தங்களை ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ள, 'ப்ராம்மணோமமதேவதா' தத்ராம்சேநா வதீர்ணஸ்ய விஷ்ணோர்வீர்யாணி சம்ஸந:" அம்சம் என்பதர்க்குப் பூர்ணமாய் முழுவதும் என்றும் பொருள் கூறுவர். இக்கைங்கார்யாம்சத்தைத்தன்" பூர்ணபாகமாக

வரித்தார்-மற்றெருருவருக்குத் துளிகூட விடவில்லை, "யஜ்தேவபூஜாயாம் யாகம் தேவபூஜை," யாகம் செய்த பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ண தேவரை பூஜித்தார்கள். க்ருஷ்ணன் தமக்குத் தேவர்களான விப்ரர்களைப் பூஜித்தார். விப்ரசப்தம் (விப்ரான் ஸ்வலாப ஸந்துஷ்டாந் நமஸ்யே சிரஸாஸக்ருத்" என்றும் க்ருஷ்ண வசனத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌭𑌾𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑍇
𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌪𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 ।
𑌕𑌿𑌮𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿𑌯𑌾𑌦𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍
𑌨𑍃𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍈𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌜𑌨𑍈𑌰𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌪𑌾𑌰𑌃 ॥

ஸமயே பரிஷத்ஸபாஜநார்ஹே
திவிஷத்பூஜ்யபதோபிதைத்யஹந்தா ।
கிமஸாவிதியாதவேஷு க: சித்
ந்ருப இத்யைக்ஷிஜனைரலக்ஷ்யபார: ॥

(ப - ரை) பரிஷத்ஸபாஜநார்ஹே - மரியாதை செய்யத் தகுந்த, ஸமயே - காலத்தில், அலக்ஷ்யபார: - எல்லை காணமுடியாத, தைத்யஹந்தா - அஸுரர்களை நாசம் செய்யும் க்ருஷ்ணன், திவிஷத்பூஜ்யபதோபி - தேவர்கள் வணங்கும் திருவடி உடையவராயினும், ஜனை: - ஜனங்களால், அஸௌ - இவர் ஒரு அல்பர். யாதவேஷு-யது வம்சத்தினரில், க: சித்ந்ருப:-ஓர் அரசன். இதி-என்று, ஐக்ஷி - பார்க்கப்பட்டார்.

(தா - யம்) அக்ரமரியதார்ஹர் யாரென்ற விசாரத்திர்க்கு அர்ஹமான ஸமயமென்று அர்ஹபத ப்ரயோகம் ரஸிக்கத்தக்கது, அர்ஹரைப் பூஜிக்க அர்ஹமான ஸமயத்தில். அர்ஹவிசாரமே இந்த ஸர்க்கம் முழுவதும், தேவர்களுக்குப் பூஜார்ஹம் கண்ணன் திருவடி. பூஜ்ய: என்பதிலும் "ய" என்னும் ப்ரத்யத்திர்க்கும் அர்ஹ என்று பொருள்; அர்ஹபதம், அர்ஹப்ரத்யயம் "அவஜாநந்திமாம் மூடா: மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம் பரம் பாவம்" என்பதை 'பாரம்' என்று காட்டுகிறது 'கிம்' என்பதர்க்கு குத்ஸிதம் என்ற நிந்தைப் பொருள் 'அவஜாநந்தி' என்பதை அது காட்டுகிறது அவஞ்ஞை செய்கிறார்கள்.

𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤 𑌶𑍇𑌷𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌸𑌂
𑌨𑌿𑌜𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌯𑌨𑌿𑌗𑍂𑌹𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 ।
𑌅𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌭𑌵𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈
𑌰𑍁𑌪𑌮𑍃𑌦𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌵𑌾𑌸𑌤𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ ௩௫

அவிசேஷிதசேஷவ்ருத்திவாசம்
நிஜபாரம்ய நிகூஹநாதிகம்யம் ।
அப்ருதக்விபவைஸ்தமாஸநாத்யை
ருபம்ருத்நந்த இவாஸதக்ஷிதீந்த்ரா: ॥

(ப - ரை) அவிசேஷித சேஷவ்ருத்தி வாசம் - பேதமின்றியே அடிமையை வளர்க்கும் பேச்சை உடையவரும், நிஜபாரம்யநிகூஹநாதிகம்யம் - தம்முடைய பரத்வத்தை மறைப்பதால் நெருங்கக் கூடியவரும் ஒரு வ்யக்தி என்று காணக் கூடியவருமான, தம் - அவரை, அப்ருதக்விபவை: - தனிப்பெருமை இல்லாத, ஆஸநாத்யை: - ஆஸனம் முதலியவற்றால் உபம்ருத்நந்த இவ - நெருங்கி இடித்து மிதிப்பவர்போல, க்ஷிதீந்த்ரா: - அரசர்கள் ஆஸத - இருந்தார்கள்.

(தா - யம்) ப்ராம்மணர்கள் திருவடிகளை சோதித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு சேஷத்வத்தை வஹித்தார் என்றார். அவர்களுக்கு மட்டும் அல்ல - அங்கிருந்த அரசர்களிடமும் 'அடியேன்' என்று சேஷவ்ருத்தியை 'அடிமையைக்' காட்டினார். நிஜ பாரம்ய - நிஜம் - சொந்தமான, பரத்வத்தை 'பரோமம அஸ்மாத் இவருக்கு மேற்பட்டவரில்லை' என்று பரமசப்தத்தின் பொருள். 'விஷ்ணு: பரம: இச்சையால், தயவால், ஸௌலப்யத்தால், தனக்குத் தாழ்ந்தவரில்லை என்று பாவிக்கிறார். பரமர் அவமர்போல் பேசுகிறார், ஆசரிக்கிறார். ஸர்வசேஷி ஸர்வசேஷராக நடக்கிறார். கடைசி மரியாதைக்குத் தான் இவர் ஆசைப்படுவது, அக்ரபூஜையை அபேக்ஷியாதவர். சிசுபாலனுக்கு எப்படி அநிஷ்டமோ அப்படியே இவருக்கும் அநிஷ்டம். இவர் ஸபையில் தனியாக வீற்றிருக்கவில்லை. நடுவில் நெருக்கமாகச் சேர்ந்து எழுந்தருளி இருந்தார். அதுவே இவர் ஸ்வபாவம், தனித்திருப்பதில் ருசி இல்லை. கூடிச்சேர்ந்திருப்பதிலேயே ருசி, இவர் தம் மஹி

மையை மறைத்துக் கொண்டிருப்பதால் உருத்தெரிகிறது ஸூர்யனுக்கும் ஸூர்யன். பீஷ்மர் போன்றவருக்கு ஜோதிஸ் தெரிகிறது. 'மத்யேதபங்கிவாபாதி ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந், என்று பாரதத்தில் இச்சபையில் பீஷ்மர் வசனம். முன் ச்லோகத்தில் ஸாமான்ய சிற்றரசனைப் போல் கண்ணல் பார்த்தார் என்ருர். இங்கே உடம்பாலும் கைகால் முதலிய அவயவங்களாலும் நெருங்குவதுபோல் இருந்தார்கள் என்கிருர். அவயவங்களால் நெருக்கியதை ஸாக்ஷாத்தாகப் பேசக்கூசி (ஞஸநாசஜீ) என்று ஆத்யபதத்தால் ஸூசிக்கிருர். 'இவ) சப்தம் மிக்க அழகு.

𑌅𑌥 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌸𑌭𑌾𑌮𑌶𑍇𑌷𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌃
𑌯𑌦𑍁𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑍁𑌮𑌗𑍍𑌰𑌪𑍂𑌜𑌾𑌮𑍍 ॥ ௩௪

அத யுக்த விமர்சிபி: சதுர்பி:
குருபி: ப:சிமபாண்டவோ நியுக்த: ।
ப்ரவிவேச ஸபாமசேஷகர்து:
யதுவீரஸ்ய விதாதுமக்ரபூஜாம் ॥

(ப - ரை) அத - பிறகு, யுக்த விமர்சிபி: - உசிதத்தை ஆராய்ந்தவர்களான, சதுர்பி: - நான்கு, குருபி: - தமையன்மார்களால், நியுக்த: - ஏவப்பட்ட, ப:சிம பாண்டவ: - கடைசி பாண்டவன், (ஸஹதேவன்) அசேஷகர்து: - எல்லாவற்றிர்க்கும் கர்த்தாவான, யதுவீரஸ்ய - யது வம்சத்து வீரனை கண்ணனுக்கு, அக்ரபூஜாம் - முதல் மரியாதையை, விதாதும் - செய்வதர்க்கு, ஸபாம் - ஸபையை, ப்ரவிவேச - ப்ரவேசித்தார்.

(தா - ம்) 'அத' என்று மங்களத்வனி. பகவானுடைய பரத்வத்தை நிச்சயிக்கப்போகும் ப்ரகரணத்தின் ஆரம்பம். த்வேஷிகளில் முதல்வனை சிசுபாலன் த்வேஷம் நீங்கி தன்மயத்வத்தை அடைந்து எல்லோர் முன்பும் கண்ணன் திருமார்பில் ஸாயுஜ்யம் பெற்றதை எல்லோரும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப் போகிருர்கள். முதல் தாம்பூலம் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் யாருக்கு முதல் மரியாதை செய்வதென்று பெரியாரோடு விமர்சம் செய்வார்கள். குரு வ்ருத்த பிதாமஹரான பீஷ்மரோடு

விமர்சம் "வார்ஷ்ணேயம் மந்யதே கிருஷ்ணம் அர்ஹணீயமநுத்தமம்" என்று பாரதம் - வ்ருஷ்ணிகுல கிருஷ்ணந்தான் அர்ஹணீயரென்றார் பீஷ்மர். "யது வீரஸ்ய" என்று அதைக் காட்டுகிறார். த்வைபாயன கிருஷ்ணரான வியாஸரென நினைத்து விடுவரோ வென்று வார்ஷ்ணேய கிருஷ்ணரென்றார். ப:ச்சிம பாண்டவர் - பாண்டவர்களுக்குள் இவன் கடையன். உலகத்தில் இவன் முதல்வன். இவன் தலையில் தேவர்கள் புஷ்பவர்ஷம் செய்தார்கள். இவன் வாஸ்தவத்தில் அப:ச்சிமன். "தேவேந ஸஹைவவர்த்ததே இதி ஸஹதேவ:" இவன் மனதை விட்டுக் கண்ணனகல்வதேயில்லை. அசேஷகர்த்து: பூஜையை செய்வது யார்தான், அப்பா? அசேஷகர்த்தாவான கண்ணனே பூஜாகர்த்தாவென்று அவனுடைய ஸாத்விக நினைப்பு. ஸர்வத்துக்கும் மூல காரணவஸ்து வென்று ஸபையில் பீஷ்மர் விஸ்தாரமாக பேசப்போகிறார். பூஜை செய்பவன் பஞ்சம பாண்டவன். கிருஷ்ணன் காரணங்களில் பஞ்சமன் கர்த்தாக்களில் பஞ்சமன். "தைவஞ்சை வாத்ரபஞ்சமம்".

𑌅𑌵𑌦𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌮𑍇𑌤𑌮𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑌂
𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌂 𑌚 ।
𑌹𑌰𑌿𑌮𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌃
𑌤𑌦𑌶𑍇𑌷𑍈𑌰𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌭𑍍𑌯𑍈𑌭𑌿𑌃 ॥ ௩௭

அவதச்ச தமேதமக்ரகண்யம்
விபுதாநாம் பிதரம் பதிம் குருஞ்ச ।
ஹரிமர்ச்சிதுமர்ச்ய முத்யதாஸ்ம:
ததசேஷைரநுமந்யதாம் ஸ¬தீபி: ॥

(ப - ரை) அவதச்ச - பேசினான் (என்னபேசினான்?) தமேதம் - அந்தவாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாத, ஆயினும் ஸர்வஜகத்பிரஸித்தரான. எதம் - இங்கேஸகல மனுஜநயனவிஷயதாங்கதராய் எழுந்தருளியிருக்கும். விபுதாநாம் - தேவர்களுக்கு, அக்ரகண்யம் - முதல்வராக பூஜிக்கப் படுமவரும், பிதரம் - தந்தையும், பதிம் - நாதனும், குருஞ்ச - ஆசாரியனும், அர்ச்யம் - அர்ச்சிக்கத்தக்கவருமான, ஹரிம் - கண்ணனை, அர்ச்சிதும் -

ஆராதிக்க, உத்யதா: ஸ்ம: - சன்னத்தராயிருக்கிரோம், தத் - அந்த அர்சனே, அசேஷை: -எல்லா, ஸுதீபி: - சோபனபுத்திசாலிகளால், அனுமன்யதாம் - அனுக்ஞை செய்யப்படட்டும்.

(தா - யம்) செய்யப்போகும் கார்யம் ஸர்வோத்தமமான வைதிககர்மம். யஜ்ஞபுருஷன் ஸாக்ஷாத்தாக எழுந்தருளி இருக்கிருர். (யஜ்ஞேஹொஷி - தத்குருஷ்வ மதர்ப்பணம்) (ஸமாஸமாப்யாம் விஷமஸமே பூஜாத:) என்று கௌதமஸூத்ரம். தக்கவருக்குப் பூஜை செய்யாததும் தகாதவருக்குப் பூஜை செய்வதும் தவறு. இந்த உத்தம வைதிககார்யத்தை அநுக்ஞா புரஸ்ஸரமாகச் செய்யவேணும். (அசேஷேஹொபரிஷத்) என்று கூப்பிட்டு அநுக்ஞையைப்ப்ரார்த்திப்பர். இங்கும் (அசேஷை: அநுமன்யதாம்) என்று அதைக்காட்டுகிருர். அநுஞ்ஞை யொழிய ஆஞ்ஞை அல்ல. நாங்கள் இந்த வைதிககார்யத்தைச் செய்ய நிர்மானித்திருக்கிரோம். அதைநீங்களும் கூட அனுமதி செய்து அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்றுப்ரார்த்தனே. மதி நிர்மானம். ஸங்கல்பம் எங்களது. உங்கள் அனுமதியைக் கோருகிரோம் (உத்யதா: ஸ்ம: நாங்கள் ஸங்கல்பித்து க்ருதப்ரயத்னராய் இருக்கிரோம். (க்ருதப்ரயத்னாபேக்ஷஸ்து) க்ருதப்ரயத்னர்க்கு ஈஸ்வரன் அனுமதி கொடுப்பது போல் ஆத்யப்ரவ்ருத்தி எங்களுடையது, (தமேதம்) "தமேதம் வேதாநுவசநேநப்ராம்மணாவிவிதிஷந்தி யக்ஞேனதானேன தபஸா நாசகேந" யக்ஞாதிகளால் அந்த இந்த ப்ரஹ்மத்தை ஆராதிக்கவேண்டுமென்ற ச்ருதியை ஸூசித்த அழகு ரஸிக்கத்தக்கது. பாரதத்தில் (தமிமம் ஸர்வஸம்பன்னம் ஆசார்யம் பிதரம் பதிம் அர்ச்யம் அர்ச்சிது மிச்சாம: ஸர்வேஸம்மத்து மர்ஹத) என்று உள்ளதையும் இங்கு ஸூசிக்கிருர். (தமேதம்)என்ற ச்ருதியை பாரதம் (தமிமம்) என்று ஸூசித்ததென்று ஸ்வாமிவ்யஞ்சனம் செய்கிருர். உபப்ருஹ்மணத்திர்க்கு உபப்ரும்ஹணம் இந்த காவ்யச்லோகம். (விபுதானாம்) என்பதை எல்லா விசேஷணங்களோடும் ஒட்ட வேணுமென்று ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் உரை.

ஜமஷெகவதெஜஶஷ்ய வமஜாஂ
ஹிஜயஉஃத்ருஶஉஎஹவெஸகஜஎவாஂ।
நிவிஹா நுஉதாஂநுவொஜவிபதெ
நிஜவாயவியவயூஹாவஹவ்ராஂ॥ கூஅ

ஜகதேகபதேரமுஷ்ய பூஜாம்
ஸ்திரதர்மத்ரும மூலஸேகரூபாம் ।
நிகிலாநுமதாம் ந்ருபோவிதத்தே
நிரபாயப்ரியபத்யபாவபவ்யாம் ॥

(ப - ரை) ஸ்திரதர்மத்ரும மூலஸெகரூபாம் - நிலையான தர்மவ்ருக்ஷத்தின் வேறில் ஜலம்விடுவதான நிரபாயப்ரியபத்ய பாவபவ்யாம் - அழியாத ப்ரியஹிதமான தன்மையால் சுப்மான, ஜகதேகபதேரமுஷ்ய பூஜாம் - இந்தஜகதேக நாதன் பூஜையை, ந்ருப: - அரசன் நிகிலாநுமதாம் - எல்லோருடைய அனுமதி பெற்றாகபக்விதத்தே - செய்கிறார்.

(தா - யம்) தேவர்களுக்கு பதி என்றார் முன்ச்லோகத்தில். இவ்வுலகத்திர்க்கும் பதியல்லவோ. முழுவுலகிர்க்கும் ஏகநாதன் ஒரேநாயகன் இவர் என்கிறார். இது வைதிகயக்ஞம். இவரைப் பூஜித்தால் தான் தர்மவ்ருக்ஷத்தின் வேறில் ஜலம் விட்டதாகும். தர்மத்திர்க்கு இவரேமூலம். வேறில் அல்லவோஜலம் விட வேணும். கிளைகளிலும் இலைகளிலும் விடுவரோ. ப்ரியமாயிருப்பது (பத்யமாய்) ஹிதமாய் இராது. இது அழியாத இன்பம். சாச்வதமான ஹிதம்.

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌜𑍇
𑌬𑌲𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌭𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 ।
𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌾𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇
𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 ॥ ௧௫

இதி தர்சயத: பதம்ஸமாஜே
பலிநாம்மானப்ருதாம் மஹீபதீநாம் ।
மஹதி பஹுவாரமுத்தமாங்கே
ஸஹதேவஸ்ய பபாத புஷ்பவ்ருஷ்டி: ॥

(ப - ரை) இதி - இந்தப்ரகாரமாய், பளநாம் - பலசாலிகளும், மாநப்ருதாம் - ஆத்மகௌரவமுடையவரு மான, மஹீபதீநாம் - அரஸர்களின், ஸமாஜே - ஸபையில், பதம் - பூஜாஸ்தானத்தை, தர்சயத: - காட்டின, ஸஹதேவஸ்ய - ஸஹதே

வனுடைய, உத்தமாங்கே - தலையில் பஹுவாரம் - பலதடவை மஹதீ - பெரிய, புஷ்பவ்ருஷ்டி: - பூமழை, பபாத - பெய்தது.

(தா-யம்) மாநிநாம் பலிநாம் ராஜ்ஞாம் புரஸ்ஸந்தர் சிதே,பதே, புஷ்பவ்ருஷ்டிர் மஹக்யாஸீத்ஸஹ தேவஸ்ய மூர்த்தனி!!, என்ற பாரதச்லோகத்தை யனுஸரிக்கிறுர். 'பதம்' என்பது பூஜாஸ்தானம். பூஜாபாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தீக்ஷிதர் உரை, 'அமுஷ்ய' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அக்ரபூஜாஸ்தானமாகக் காட்டினுலும் 'ஸந்தர்சிதே பதே' என்று இரண்டு ஸப்தமிகள். இங்கே இரண்டு ஷஷ்டிகள். அங்கே கர்மணி. இங்கே கர்த்தரி. 'மஹதீபுஷ்பவ்ருஷ்டி:' என்பதில் 'மஹதீ' என்பதால் பாட்டம் பாட்டமாய் தேவர்கள் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்ததை ஸூசிப்பதாகக் கருத்து. அல்லது 'ஆஸீத்' என்பதற்கு பூமழை நிலையாய் ஓயாது பெய்துகொண்டிருந்த தென்று பொருளாய் இருக்கலாம். ஸஹதேவன் சிரஸ் இப்பொழுது உத்தமாங்க மென்னும், பெயரை ஸார்த்தமாய் வஹித்தது. ஸஹதேவனுக்கு தேவர்பூஜை 'தஸ்மை தேவா பலிமாவஹந்தி'

𑌹𑌰𑌿𑌮𑌰𑍍𑌚𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌯 𑌈𑌹𑌤𑍇𑌤𑌂
𑌸𑍁𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 ।
𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍂𑌨𑌮𑌕𑌾𑌯𑌤𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍇𑌫𑍈𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌸𑍁𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌨𑌵𑌰𑍍𑌷𑌃 ॥ ௨௦

ஹரிமர்ச்சயிதும்ய ஈஹதேதம்
ஸுரபுஷ்பைஸ்ஸ்வயமர்ச்சயந்திதேவா:।
இதி நூநமகாயத்விரேபை:
ப்ரஸ்ருத: பாண்டுஸுதே ப்ரஸூநவர்ஷ: ॥

(ப - ரை) பாண்டுஸுதே - ஸஹதேவன் பேரில், ப்ரஸ்ருத: - பெய்த, ப்ரஸூநவர்ஷ: - புஷ்பவர் ஷமானது, ஹரிம் - ஹரியை, ய: - எவன் அர்ச்சயிதும் - அர்ச்சிக்க, ஈஹதே - விரும்புகிறுனோ தம் - அவனை, தேவர் - தேவர்கள். ஸுரபுஷ்பை: - தேவலோக புஷ்பங்களால், ஸ்வயம் - தாங்களே, அர்ச்சயந்தி - அர்ச்சனை செய்வர், இதி - என்று, த்விரேபை: - வண்டுகளால், அகாயத் - பாடுவித்தது, நூநம் - நிச்சயம்.

ஜல்பம் விதண்டை இவற்றிற்கும் லக்ஷணத்தை ந்யாயதத்வத்தில் ஸம்யோகாதிகரணத்திலே ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள் சொல்லியிருக்கிறார் 'தன்னுடைய பக்ஷமானது ப்ரமாணம் ப்ரதிவாதியின் பக்ஷமானது அப்ரமாணம் என்பதாக நிச்சயம் செய்வதற்கு உறிய வ்யவஹாரத்தை ஜல்பம் என்கிறது. ப்ரதிவாதி பக்ஷம் அப்ரமாணம் என்பதை நிச்சயம் செய்வற்காக மாத்திரம் ஏற்படும் வாதத்தை விதண்டை என்கிறது என்பதாக அந்தக்ரந்தம்'.

ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யத்தில் 'வாத: ப்ரவததாமஹம், என்கிற விடத்தில் 'ஜல்பம் விதண்டை முதலியவற்றை உபயோகிப்பவர்களின் வாதங்களுள் உண்மையை நிச்சயம் செய்வதற்காக யாதொரு வாதமானது ஏற்படுகின்றதோ அந்த வாதம் நான், என்பதாகவிவரணம் செய்திருப்பதால் கதைகள் மூன்றும் காண்பிக்கப் பட்டது. "விப்ரம் நிர்ஜித்யவாதத:, நவிக்ருஹ்யகதாம் குர்யாத்" என்றுப்போலுள்ள ப்ரமாணங்களால் ஜல்பம், விதண்டை, இவற்றை நிஷேதம் செய்திருப்பதானது சிஷ்டர்களான மஹான்களிடத்தில் அவற்றை உபயோகம் செய்யக் கூடாது என்கிற அபிப்ராயத்தினாலே என்பதாக இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது! ஒரு ஸமயம் மதாந்தரஸ்தரின் மதத்தை நிரஸனம் செய்வதற்காக ஜல்பவிதண்டைகளையும் உபயோகிக்க வேண்டுமன்றோ. அப்படியே சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படும் தத்வ நிர்ணயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஜல்பம் விதண்டை இவற்றைப் ப்ரயோகம் செய்யவேண்டும். விதையினால் உண்டாகும் முளையைக்காப்பதற்கு முள்வேலி கட்டுவது போன்றது இது, என்பதாக கௌதம நூலிலும் சொல்லியிருக்கிறது.

வாதத்திற்கு உதவுமவற்றை நிரூபித்தல்

இனி வாதத்திற்கு வேண்டிய அம்சங்களாவன—(1) ஸபையோரையும் ஸபைத்தலைவரையும் ஏற்படுத்தல் (2) இன்னார்வாதி. இன்னார் ப்ரதிவாதி என்பதாகத் தீர்மானித்தல் (3) வாதம் ஜல்பம் விதண்டை இவற்றுள் இதையே பின் பற்றுவது என்பதாக நிர்ணயம் செய்தல் (4) விவாதம் செய்யவேண்டிய விஷயம் இன்னது என்பதாக நிஷ்கர்ஷம் செய்தல் என்பதாக அந்த அம்சங்கள் நான்கேயாகும். வரதவிஷ்ணுமிச்ரர் ,ஒரு

ளிச் செய்வதாவது— ஜல்பம் எனும் வாதமானது நான்கு அங்கங்களோடு கூடியது. அந்த அங்கங்களாவன— (1) வாதி (2) பிரதிவாதி (3) ஸபாநாயகன் (4)ஸபையோர். என்பதாக। முன்கூறிய வாதம் ஜல்பம் விதண்டை இம்மூன்றுக்குள் இன்ன முறையே ஆச்ரயித்து இன்னவிஷயத்தை விசாரிப்பது என்கிற தீர்மானமின்றி வாதி ப்ரதிவாதிகளின் வாதத்திற்கு இடமில்லாமையால் வாதி ப்ரதிவாதி வ்யவஸ்தையிலே நாம் முன்கூறிய மூன்றாவது அம்சமும் நான்காவது அம்சமும் அடங்கியுள்ளது என்பதாக அவ்வாசாரியர் திருவுள்ளம் என்க. ஜயத்தில் அபேக்ஷயன்றிக்கே தத்வநிர்ணயம் ஒன்றையே உத்தேசித்து செய்யப்படுமதாகிய வாதத்தில் ஸபையோர் முதலியவர்களை ஏற்பாடு செய்யவேண்டிய ஆவச்யகமில்லை. வார்த்தைப் பிறழ்வு முதலியவை அந்த வாதத்தில் புத்திபூர்வகமாய் ஏற்படமாட்டாதன்றோ. ஜயாபேக்ஷயில்லாத சிஷ்யாசார்யர்களும் ஸஹாத்யாயிகளும், சிக்ஷைமுதலிய அங்கங்களோடு வேதாத்யயநம் செய்த சிஷ்டரும். கேவலவேதாத்யாயிகளாய் சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளிந்து அநுஷ்டானம் செய்வதனால் ஏற்படும் ப்ரயோஜனத்தை விரும்புமவர்களுமன்றோ அந்த வாதத்தில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள். தற்செயலாய் ஸபையோர் நேர்ந்தால் அவர்களை விலக்க வேண்டியதில்லை. ஸபாநாயகனை ஏற்படுத்துவது என்பது இந்த வாதத்திற்கு வேண்டியதேயில்லை. இன்னாருக்கு ஜயம் என்பதான ஒரு ப்ரயோஜனத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவன்றோ சபாநாயகனை ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் ஜயத்திலே இவர்களுக்கு அபேக்ஷயில்லாமையால் சபாநாயகன் வேண்டியதில்லை। அபிமானமும் த்வேஷமும் இல்லாதவர்களாய் மூன்றுக்குக் குறையாமல் ஒற்றைப் பட்டகணக்கிலே ஸபையோரை ஏற்படுத்தவேண்டும். இவர்களுக்கு அபிப்ராயபேதம் ஏற்படுமிடத்தில் பலர் சொல்லுவதையே தீர்மானமாகக் கொள்ளவேண்டியதாகையால் ஒற்றைப் பட்டவர்கள் வேண்டுமென்றது. மிகவும் ப்ராஞ்ஞையுள்ள ஒருவனும் போதுமானதே।

(பூ) இன்னது ஸித்தாந்தம் என்பதாக வ்யவஸ்த்தையும் வாதத்திற்கு அவச்யம் அபேக்ஷிதமாச்சுதே, ஆகவே அங்கங்கள் நான்கு தான் என்பது எப்படி? (ஸி) இவ் ஆக்ஷேபம் ஸரியே ஆகிலும் விவாதம் செய்யவேண்டிய விஷயம் இன்னது என்ப

தாக முன் சொல்லியுள்ள அங்கத்திலேயே இதுவும் அடங்கியது. ஸித்தாந்தம் இன்னது என்பதாக வ்யவஸ்தையன்றி இன்னது விஷயம் என்கிற நியமம் கூடாதன்றோ. ஆகவே தனியாக இதைச் சொல்லவில்லை. பல ஸித்தாந்தங்களில் ஒப்புக் கொண்ட விஷயத்தை விவாதிக்குமிடத்தில் 'இன்ன ஸித்தாந்தத்தின்படி விவாதிப்பது, என்பதாக வ்யவஸ்தையும் வேண்டும், இல்லாவிடில் ஒரு ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவி ஒரு விஷயத்தை வாதியானவன் ஸ்தாபிக்க அதை பிரதிவாதி தூஷித்த பிறகும் மற்றொரு ஸித்தாந்தத்தின்படி மறுபடியும் வாதி விவாதத்தைக் கிளப்பலாம். ஆகையால் வ்யவஹாரம் முடிவுபெற மாட்டாது। ஆகவே ஸித்தாந்த வ்யவஸ்தை அங்கு ஆவச்யகமானதே।

சிலர் முன்கூறிய நாலு அங்கங்களோடு மேலும் இரண்டு அங்கங்களையும் சேர்த்து வாதத்திற்கு ஆறு அங்கங்கள் என்கிறார்கள். அந்த இரண்டு அங்கங்களாவன (1) 'நிக்ரஹஸ்தானங்களைச்சேர்த்தோ அல்லதுப்ரத்யேகங்களாகவோ காட்டவேண்டும், என்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தலும் (2) விவாதத்தின் முடிவைப் பற்றிய வ்யவஸ்தையும் என்பவை। இப்படி அவர்கள் சொல்லுவது தவறு— நிக்ரஹஸ்தானத்தை ப்ரதர்சநம் பண்ணுவதைப் பற்றிய ப்ரதிஜ்ஞையானது வாதி ப்ரதிவாதிகளின் அபிப்ராயத்தை அநுஸரித்து. விவாதத்தை முடிப்பதைப் பற்றிய நியமமானது வாதி ப்ரதிவாதிகள் ஸபையோர் இவர்களின் இஷ்டத்தின்படி செய்யவேண்டியது. ஆகவே இவை இரண்டும் வாதத்திற்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களன்று। நியதமல்லாதவற்றை அங்கமாகக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படி அங்கமாகக் கொண்டால் யாகம் முதலியவற்றிற்கு அங்கமல்லாதவற்றையும் அங்கங்களாக இசையவேண்டி வரும்।

மேலும் வ்யவஹாரத்தில் முடிவைப் பற்றிய நியமமானது முன்கூறப்பட்ட மூன்று விதமான வ்யவஹாரத்திற்குப் அபேக்ஷிதமன்று। ஜயாபேக்ஷையன்றியில் செய்யப்படும் வாதமானது தத்வநிர்ணயம் ஏற்பட்டவாறே தானேமுடிவுபெறுகிறது. அல்லது மேன்மேல் வாதம் செய்வதற்குறிய சக்தியில்லாமையாலும் அது முடிந்து விடுகிறது. வாதத்தின் முடிவைப் பற்றிய வ்யவஸ்தை இதற்கு அபேக்ஷிதமன்று அந்த வ்யவஸ்தையில்

உபயோகமொன்றுமில்லை! வாதி ப்ரதிவாதிகளின் இசைவினு லேயே வாதம் முடிவுபெறுகிறது என்க! ஜல்பம் விதண்டை என்பவைகளும் நிக்ரஹஸ்தானம் காட்டியவாறே முடிவுபெறு கின்றது. ஆகையால் அவைகளிலும் வ்யவஹாரத்தின் முடிவைப் பற்றிய நியமத்தினுல் உபயோகமொன்றுமில்லை. இவ்வாருக ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணம் என்கிற க்ரந்தத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது—

(ச்லோ) (1) 'ஜயாபேக்ஷையோடு செய்யப்படும் வ்யவ ஹாரமானது நிக்ரஹஸ்த்தானத்தை ப்ரயோகம் செய்வதினுல் முடிகின்றது. ஜயாபேக்ஷையன்றியில் செய்யப்படும் வாதமோ வெனில் மேன் மேலும் உண்மையைப் பற்றிய தெளிவு ஏற்படும் வரையில் செய்யப்பட்டு தத்வநிர்ணயம் உண்டானவாறே முடிவுபெறுகின்றது" (2) போலி ஹேதுக்களை ப்ரயோகிப்பதும் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமான பக்ஷத்தை இசைவ தும் நிக்ரஹஸ்தானத்திற்கு அவகாசமில்லாதிருக்கச் செய்தே அதை ப்ரயோகிப்பதுமாகிய தோஷங்கள் எங்கு ஏற்படுகின் றனவோ அங்கு எல்லா வ்யவஹாரமும் முடிவுபெறுகின்றது, என்பதாக அந்த க்ரந்தம் இன்னதொரு நிக்ரஹஸ்த்தானத்தில் வ்யவஹாரம் முடிவுபெறவேண்டும் என்கிற நியமத்தை ஜல்பம் விதண்டை இவற்றிற்கு அங்கமாக இசைவதாகில் அப்பொழுது 'இன்ன பாஷையினுலேயே வியவஹாரம் செய்யவெண்டும், கத்யம் அல்லது பத்யம் இவற்றிலொரு நியமம் கொண்டு சொல்ல வேண்டும், ப்ரத்யக்ஷாதிகளில் இன்ன ப்ரமாணத்தைச் சேர்ந்த தொன்றையே காட்டவேண்டும் அபாவரூபமன்றிக்கே பாவ ரூபமாயுள்ள தொரு அஜ்ஞானத்தை அத்வைதிகள் அநுமானம் செய்கிருர்களே அந்த ரீதியைப் பின் பற்றவேண்டும். (அதா வது)— ஸாத்யத்தை இசையாவிடில் யாதொரு விரோதமும் இல்லாமை, அநுமானத்தில் இன்ன விபாகத்தைச் சேர்ந்த தையே பிரயோகிக்கவேண்டும், எழுத்து மூலமாகவே விஷயங் களை நிரூபணம் செய்யவேண்டும், ஆகாசத்தைப் பார்த்து பூமி யில் எழுதுவது பொன்ற விபரீதங்கள் கூடாது, வியவஹாரமத் தியில் மற்ருெருவரோடு ஸம்பாஷணம்; என்ருப் போலுள்ள வ்யவஸ்த்தைகளையும் வியவஹாரத்திற்கு அங்கமாக (உதவி) கொள்ளவேண்டும்.

நிக்ரஹஸ்தான நியமம்

வியவஹாரம் செய்யும்பொழுது ஸ்வரஸமாக வேண்டிய நிக்ரஹஸ்தாநம் இன்னது எங்கிற வ்யவஸ்த்தையைச் சொல்லு கிறேம்— ஜயாபேக்ஷையன்றியில் செய்யும் வாதத்தில் அப லாபம் முதலியது அநேகமாய் ஏற்படமாட்டா! முன் ப்ரதிஞ்ஞை செய்ததை மாற்றுவது, வாதி இரண்டு மூன்று தடவையில் சொல்லியுள்ள விஷயத்தை ஸபையோர் அறிந்திருக்கச் செய்தே பிரதிவாதி அறியாமை, இவைபோன்ற நிக்ரஹஸ்தானம் ஏற்படு வதாகிலும் அதை பிரயோகிக்கக் கூடாது. வ்யாகரண ரீதிக்கு விருத்தமான சப்த ப்ரயோகமாகிய அவாசகம் என்கிற நிக்ர ஹஸ்தாநத்தை உபயோகிக்கலாமாயினும் அந்த சப்தத்தை ஸமீ சீனமாக்கி மேலேயும் வாதம் நடத்தலாம். அவாசகம் என்கிற நிக்ரஹஸ்தானத்தினுல் வாதம் முடிவுபெறமாட்டாது. வாதி பிரதிவாதிகளின் இசைவின் பேரில் ஒரு ஸாத்யத்தை ஸாதிக்க அநேக ஹேதுக்களேயும், அநேக உதாஹரணங்களேயும், அநேக தூஷணம் முதலியவற்றையும், சொல்லுவதிலும் விரோதமில்லே. ஜல்பம், விதண்டை, இவைகளிலோவெனில் வாதி பிரதிவாதிகள் செய்து கொண்ட வ்யவஸ்தையின்படி இவை எல்லாவற்றுமே நிக்ரஹஸ்தானங்களாகும். வாதஸ்தலத்தில்போல் சிலவற்றிற்கு விலக்கு இல்லே என்க.

கதாஸ்வரூபவிவேசநம்

இவ்வாறு முன்கூறியுள்ள வாதாங்கம் நான்கோ அல்லது பல ஸித்தாந்தங்களில் இசைந்துள்ள விஷயமாகில் ஸித்தாந்த நியதியையும் சேர்த்து ஐந்தோ ஏற்பட்ட பிறகு வாதிகள் தங் களுடைய வித்யாமதத்திற்கு ஏற்றவாறு மற்ற வியவஸ்த்தை களும் ஏற்பட்ட பிறகு, ஸபையோரும் பிரதிவாதிகளும் வாதத் தைக் கேட்பதற்குறிய அவதானத் துடனிருக்க, ஸபையோர் அநுமதியைப் பெற்று முதலில் தன்னுடைய ஸாத்யத்தை உத் தேசித்துச் சொல்லவேண்டியதாயுள்ள பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிர மாண விசேஷத்தை வாதியானவன் சொல்லவேண்டும். அதன் பேரில் பிரதிவாதி சொல்லும் தோஷத்திற்கு பரிஹாரமும் காட்ட

வேண்டும்! 'ஸாத்யமானது இல்லாவிடில் யாதொரு பாதகமும் இல்லையே' என்பது முதலான ஆபாதனம் ப்ரதிவாதியால் ஏற்பட்டால்தர்க்கம் பிரயோகிக்கவேண்டும். ஸாத்யமில்லாவிடில் இன்ன தோஷம் என்று தெளிவிக்குமது ஆவசியகம் என்கை!

சுருக்கமாவோ விஸ்தாரமாகவோ தோஷத்திற்குப் பரிஹாரமும் தர்க்க ப்ரயோகமும் ஆவச்யகம் என்பதாக யாவர் சிலர் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் பிரதிவாதிக்கு அவகாசத்தை வாதியே ஏற்படுத்தவேணும் என்கிறதால் "எங்கள் வீட்டுக், குப்பையில் வெங்கலப்பாத்ரம்" இல்லை என்கிற உலகப்பழமொழியைப் பின் பற்றுகிறார்கள். மேலும் வாதிகள் தாங்கள் சொல்லும் தோஷபரிஹாரவாக்யத்திற்கும் தர்க்க பிரயோக வாக்யத்திற்கும் மேலே ஏற்படக் கூடிய தோஷத்திற்கும் தாங்களே பரிஹாரம் செய்யவேண்டும். இப்படி அதற்குமேலும் பரிஹாரம் செய்யவேண்டி வருமாகையால் இந்த ரீதியில் யாதொரு முடிவும் இல்லாமற் போகும். இப்படி அநவஸ்தை (முடிவு இல்லாமை) யாகிற அநிஷ்டம் பிரஸங்கிக்கும். ஆகவே தூஷணம் பிரதிவாதி சொன்னாலன்றி வாதிதானாகவே தூஷணோத்தாரம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. இப்படியே தர்கபிரயோகமும் தாமாகவே செய்யவேண்டியதென்பதில்லை! வாதி தனது பக்ஷத்தைச் சொல்லிய பிறகு அதை பிரதிவாதியானவன் அநுவாதம் செய்து வாதிபக்ஷத்திலே தூஷணத்தைச் சொல்லவேண்டும்! மேன்மேல் இவ்வாறு பிரதிவாதி வாக்யத்தை வாதி அநுவதித்து தூஷிப்பதும் வாதி வாக்யத்தை பிரதிவாதி அநுவதித்து தூஷிப்பதுமாக வரிசைக்ரமமாய் உக்தி ப்ரத்யுக்திகள் ஸித்திக்கின்றது! இங்கு வாதி பிரதிவாதிகளின் வ்யவஹாரத்திற்கு நான்கு அம்சங்கள் உண்டு. (1) ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது (2) அதை ஸாதிப்பது (3) தூஷிப்பது (4) தீர்மானம் செய்தல் என்ப! பிரஜ்ஞையும் அதை ஸாதிப்பதுமாகிய முதல் இரண்டு அம்சங்களும் வாதி செய்யவேண்டும். அதை தூஷிப்பது என்கிற மூன்றுவது அம்சமானது பிரதிவாதியால் செய்யப் படவேண்டும்! அந்த தூஷணம் சில ஸமயம் வாதியும் இசைந்ததாயிருக்கும்! நான்காவதாகிய தீர்மானிப்பது என்கிற அம்சத்தை வாதிகளோ ஸபையோரோ செய்வது, வாதரூபமான வ்யவ

ஹாரத்தில் வாதிப் பிரதிவாதிகளே செய்யவேண்டும். ஜல்பம் விதண்டை இவற்றில் ஸபையோர் நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்க।

ப்ரதிஜ்ஞை செய்துள்ள விஷயத்தை ஸாதிப்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷம், சப்தம், இவற்றுள் இஷ்டமானவற்றை உசிதம்போல் உபந்யாஸம் செய்யவேண்டும்। ப்ரத்யக்ஷத்தை ஸாதகமாக வாதி உபந்ஸிக்குமிடத்தில் 'அந்த ப்ரயக்ஷம் கிடையாது, என்பதாக பிரதிவாதி தூஷிப்பதாகில் ஸபையோரே நிச்சயம் செய்யவேண்டும்। அநுமானம் இல்லை என்பதாகப் பிரதிவாதியானவன் தூஷணம் சொல்லுவதாகில் அவ்வநுமானத்தையும் ஸாதிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து வாதியானவன் ஸாதிக்கவேண்டும்। ப்ரதிவாதியோ அல்லது வாதியோ வ்யபிசாரம் முதலிய தூஷணத்தை எவன் சொல்லுகிறனே அவனே அந்த தோஷத்தை ஸாதிக்க வேண்டும்। வாதியின் அநுமானத்தோடு துல்யப (ப) லமுள்ள எதிர் அநுமானத்தை ப்ரதிவாதி நிரூபணம் செய்துவிட்டால் இருவருக்கும் ஜயம் கிடையாது. ஜல்பஸ்தலத்தில் இப்படிக் கொள்ளவேண்டும்। விதண்டாவாதம் செய்பவனுக்கோ துல்யமான ப்ரத்யநுமாநம் காட்டுவதினாலேயே ஜயம் உண்டு. விவாதம் நடக்கும்போது ஒவ்வொரு கக்ஷியிலும் வாதி பிரதிவாதிகளின் வார்த்தைகளை எழுதவேண்டும்। இல்லாவிடில் அபலாபம் முதலியது நேர்ந்து ஸபையோருக்கும் ஸந்தேஹம் ஏற்படுமாகையால் எழுதவேண்டியது அவசியமானது. அஸமீசீநமான உத்தரம் எனப்படும் சலம், ஜாதி இவைகளாகிய நிக்ரஹஸ்த்தானங்களை விலக்கவேண்டும். ஏனெனில் இவற்றால் ஜயமென்பது நிச்சிதமாய் ஏற்படமாட்டாது. ஒரு ஸமயம் இவற்றையும் பிரயோகம் செய்யலாம்। 'சலத்தை நான் பிரயோகம் செய்திருப்பதை நீ அறியவில்லையே' என்பதாக பிரதிவாதியின் அஜ்ஞானத்தைக் காட்டி அந்த வழியில் வாதிக்கு தத்வநிர்ணயம் செய்வதற்கு உறுப்பாகுமவை. இத்துடன் மேலும் சில நியமங்களை தத்வரத்நாகர க்ரந்தத்திலே ஸ்ரீ பராசரபட்டர் நிரூபித்தருளினர். ஆக இவ்வாறு நியமத்தோடு நடத்தப்பெறும் இந்த வியவஹாரத்தில் மேல் சொல்லப்புகும் நிக்ரஹஸ்தானங்கள் வாதத்திற்கு ஏற்றவாறு ஏற்படுகின்றன. இன்ன நிக்ரஹஸ்த்தானம் என்பதர்க்குப் பெயரைச் சொல்லியோ அல்லது அவற்றின் அர்த்தங்களைக் காட்

டியோ, அந்த நிக்ரஹஸ்தானங்களை வ்யவஸ்த்தையின்படி வாதிப் பிரதிவாதிகள் சொல்லவேண்டும்.

நிக்ரஹஸ்தானங்களுக்குப் பொதுவானலக்ஷணம்

வ்யவஹாரகாலத்தில் எதை உடைய வாதியோ பிரதி வாதியோ பராஜயம் அடைகிறனே. பராஜயத்திற்கு ஹேது பூதமாயுள்ள அந்த தோஷத்தை நிக்ரஹஸ்தாநம் என்கிறது. உண்மையறிவு இல்லாமையை ஸூசநம் செய்துகொடுத்து அம் முகத்தாலே இது வாதி பிரதிவாதிகளில் ஒருவனுக்கு பராஜயத் திற்குக் காரண்மாகிறது, அஜ்ஞானம் என்றும் விபரீதஜ்ஞாந மென்றும் தத்வாஜ்ஞானமானது (உண்மை அறிவுஇல்லாமை) இரண்டுவிதமானது, உண்மையை அறியாவிடிலும், மாறுபட்டு அறிந்தாலும், உண்மையறிவின்மையில் விசேஷமொன்றுமில் லையே! ஆகவே இவ்விரண்டையும் ஸூசநம் செய்வதினுல் நிக்ர ஹஸ்தாநம் இரண்டு விதமாகிறது. (1) அவசியம் சொல்ல வேண்டு மவற்றைச் சொல்லாமையும் (2) சொல்லவேண்டாத வற்றைச் சொல்லுவதுமாக இரண்டுவிதம் என்றும் நிக்ரஹஸ் தாநத்தை விபாகம் செய்யலாம்! அல்லது மூன்று விதமாகவும் சுருக்கமாக நிக்ரஹஸ்தாநத்தைப் பிறிக்கலாம்— (1) சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லாமை (2) சப்தத்தை தூஷிப்பது (3) அர்த்தத்தை தூஷிப்பது என்பதாக அந்தப் பிறிவு என்ப) இவற்றின் உட்பிறிவைக் கொண்டு நிக்ரஹஸ்தாநம் பலவேற் றுமையுடையது, அதாவது— (1) உக்தஹாநி: (தூஷித்த பிறகு தான் சொல்லியதைத்தானே விடுவது) (2) உக்த விசேஷணம். (சொல்லியதற்கு மேல் புதியதொரு விசேஷணம் சேர்த்தல்) (3) உக்தாபலாபம் (சொல்லியதை மாற்றுதல் (4) உக்தவிரோத: (தான் சொல்லியதிற்குத்தானே விருத்தம் செய்தல் (5) அபஸித் தாந்த: (தானிசைந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமானதை இசை தல் (6) அவாசகம் (வியாகரணப் பிழையுள்ள பிரயோகம். (7) அநந்விதம் (தகுந்த ஸம்பந்தமில்லாமல் சப்தத்தை பிரயோகிப் பது, (8) அப்ராப்தகாலம் (ஏற்பட்டுள்ள க்ரமத்தை மாற்றுதல்) (9) அவிஜ்ஞாதார்த்தம் (ஸபையோர் பிரதிவாதி இவர்களுக்குள் ஒருவருக்கும் அர்த்தம் புலப்படாத சப்தத்தை பிரயோகம் செய் தல் (10) அர்த்தாந்தரம் (ப்ரக்ருதோபயோக மற்றவார்த்தை!

கள் நேராகக் குதிரில் பார்த்து அநாயாஸமாகப் பிடித்துக்கொண்டார்கள் என்கிற கதை ஞாபகத்திற்கு வரப் புஸ்தகத்தைப் பிரித்தவுடன் தென்கலைத் திருமண் இருக்கக்கண்டு "ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்" என்று மூடிவைக்கும்படி முடிந்தது. இத்திருமண் காப்புக்காகவன்றோ வைஷ்ணவ உலகம் எங்கும் கலஹம் மலிந்து அரசாங்கத்தின் அடித்தலம்வரை அளவிறந்த பொருளை அள்ளி இரைக்கின்றது. இக்கிரந்தம் அச்சிடுவதற்கு மூலமானமாத்ருகைகளில் எதில் இந்தத் திருமண் இருந்ததோ தெரியவில்லை. உபய மதஸ்தருக்கும் பொதுவான இவரச்சிட்ட ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ர மாலையிலும், விஷ்ணுபோதிநி முதலான பரீக்ஷைகளுக்கு உபயமதஸ்தருக்கும் உபயோகப்படுகிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயணீ முதலானதுகளிலும் ஒரு திருமணையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவில்லை. ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்மாத்திரம் ஸூசிக்கிற இந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்தில் ஏன் தென்கலைத் திருமணை ப்ரகாசிப்பித்ததோ காரணம் தெரியவில்லை. இந்தக்ரந்தத்தை முதலில் அச்சிட்டால் வடகலையாரிடம் இருந்து விசேஷ ஸௌகர்யம் கிடைக்காது என்கிற எண்ணத்துடன் கடைசியில் அச்சிட்டதுபோலும். இந்தக்ரந்தத்துடன் சேர்த்திருக்கிற ப்ரஸம்ஸா பத்திரிகைகள் இந்த புஸ்தகத்தை பார்த்த பிறகு கொடுத்தார்களா? பூமிகையில் யதார்த்தஸம்வாத மென்று எழுதியதால் வாக்யார்த்தாஸம் செய்யவில்லையே என்று சொல்லுவதற்கும் "ஸம்பத்விவர்த்தனஸம்ப்ரதாயம்" என்றுஎழுதியதால் வழியில்லை. மதாந்தரஸ்தராய் நம் மதத்தில் எவ்வளவோ தூஷணம் சொன்ன அப்பய்யதீக்ஷிதர் தம்முடைய யாதவாப்யுதய வ்யாக்யானத்திலும் நயமயூகமாலிகையிலும் நம்மத விரோதமானதுகளை எதையும் எழுதவில்லை. அதற்காக ப்ரஸம்ஸாபத்ரங்களை வாங்கிச் சேர்க்கவும் இல்லை, அதில் யாரும் தூஷணமும் சொல்வதற்கில்லை. இதனால் "ப்ரக்ருதிப்ரத்யயஜ்ஞா" என்று அடியேன் ஸ்ரீ பரமபரி. வரதாசார்யஸ்வாமி ஸன்னிதியில் விஜ்ஞாபனம் செய்தது ஸாபல்யமாய் முடிந்தது. முதல் பூமிகையின்படி அசுத்தி இருந்து தெரியப்படுத்தினதற்கு ஸூசிபத்ரிகையில் ஸூசிஸ்தானத்தில் வடகலைத் திருமணையும், இப்போது இருப்பதை வேறுஸ்தானத்திலும் போடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

திருமலை சங்கபுரம்.

வேதாந்த தேசிக தாதாசாரியன்.

210843
சென்னை-600 008

For

QUALITY

DIAMONDS

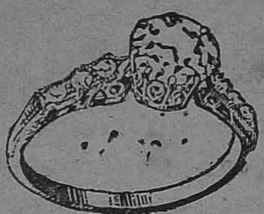

" SURAJMAL'S "

313, ESPLANADE, :: MADRAS.

" சூராஜ்மல்'ஸ் "

நாணயத்தின் உறைவிடம்

தங்கம், வெள்ளி, நகை வியாபாரி,

313, எஸ்பிளநேட், :: மதருஸ்.

ப்ரசுரித்தது: பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஸ்ரீரங்கராஜ வீதி,
சின்ன காஞ்சீபுரம்.
அச்சிட்டது: ஸ்ரீ ஸுதர்சன பிரஸ், ஸன்னிதி வீதி, சின்ன காஞ்சீபுரம்.